ARANIYOR! BULANA 10.000 LİRA

Akbaba

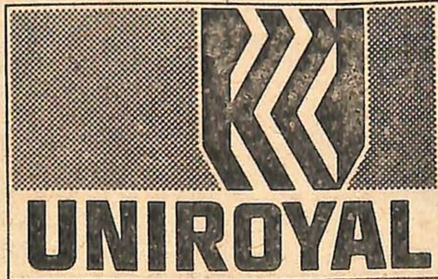
— Anayasa'ya yeni şekil veriliyor. —

Uniroyal yalnız Murat 124 için yepyeni bir lastik yarattı:

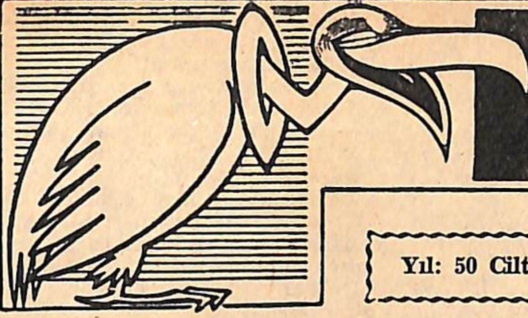
Yuvarlak omuzlu Uniroyal "Gezi"

Uniroyal "Gezi" lastiği
Murat'ın cant ebadına ve
süspansiyon sistemine göre yaratılmıştır.
Uniroyal "Gezi", cantı küçük,
süratli, acar Murat'ı
onbinlerce kilometre boyunca
güvenle taşıyacak
sürtünmeye dayanıklı, ısıya karşı dirençli
son derece sağlam lastiktir.
Uniroyal "Gezi"
Murat'ın süspansiyon sistemine
sanki Murat'ın bir parçası gibi
tam anlamıyla uyarak
sizi sarsıntılardan koruyacak
özel lastiktir.
Uniroyal "Gezi"
yuvarlak omuzuyla **ses yapmayan**
yeni sırt çizgileriyle tam bir
viraj güvenliği sağlayan lastiktir.
İlk fırsatta Murat'ı
yalnız Murat için yaratılmış
Uniroyal "Gezi" lastikleriyle
donatınız.

Yıl: 50 Cilt: 23 Sayı: 32 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 26 Temmuz 1972 * Fiyatı: 150 Krş.

O kadar mı zayıfız?

HİÇ hapse girdiniz mi? Hele, ceza hak ettiğinize yürekten inanmadığınız bir durumda «içeriye» çağırıldığınız oldu mu hiç?

Başınıza gelmediyse bilmezsiniz. Öyle bir çağrı insanın beynine inebilecek en sarsıcı darbelerden biridir.

Gıcırtılı demir kapılar üstünüze kapanmadan önce günleri, saatleri sayarak son hazırlıklarınızı yapar, geride bırakacaklarınıza karşı sorumluluklarınızı yarım yamalak da olsa yerine getirebilmenin yollarını araştırırken kendi derdinizi unutursunuz. Yalnız geceleri yoklayan bir ağrı gibi uyku arasında göğsünüzü sıkıştırır hapis kokusu.

Ayrılık saati yaklaştıkça sevdiklerinizden gözlerinizi kaçırır, nereye bakacağınızı ve nelerden söz açacağınızı şaşırırsınız. Toplumun ayıbı sizin omuzlarınıza çökmüştür sanki.

Hayata, çevreye, insanlığa karşı ister istemez buruklaşır, yurdunuza yararlı olma şevkinizin yer yer çatladığını hissedersiniz.

— Başa gelmiş olmasa da tahmin edilemiyecek şeyler değil bunlar, diye düşüneceksiniz belki de.

Neylersiniz ki bir süredir kamuoyumuz ve yöneticilerimiz bu konuda tuhaf bir kayıtsızlığa gömülmüşe benziyor.

Bırakın başka suçlamaların sonuçlarını, düşünce suçlamaları yüzünden birçok yazarımız çizerimiz şu sırada parmaklıklar arkasında çile doldurmakta. Birçok başkaları da onların yanına gitmeye hazırlanıyor.

Basın kuruluşlarının, hukukçuların, çeşitli uzmanların artık bu «devri sâbık» yaratma eğilimine son verilerek geçmişe bir çizgi çekilmesi, toplum içinde yumuşama ve birlik yaratma yönünde etkili bir adım diye bir düşünce suçları affı çıkarılması isteğine en yetkili resmî ağız:

— Acele etmeyin, cevabını veriyor.

Oysa Yirminci Yüzyılın son çeyreğine yaklaşmaktayız. Çağımızın günden güne artan değişim hızı yurt içindeki ve dışındaki gelişmelerle yöneticilerimizin karar temposunu aşıyor.

Türk toplumunun temelindeki akımların yönü ve hızını anlamak için bir tek örneğe bakmak yeter.

Daha birkaç yıl önce yurdumuzda Cemal Tural adının ardniyetli kişiler tarafından nasıl kullanılmak istendiğini, özgürlüklere nasıl karşıt gösterilmesine çalışıldığını hatırlayın. Bugün ise sayın Tural'ın parlâmenter eşi, basın affının bir numaralı isteklisi ve takipçisi sıfatıyla kamuoyuna bu konuda önderlik ediyor.

Yurt dışından gösterilen ilgi ve sempati de aynı derecede yoğun. Avrupa ve Amerika'nın ileri gelen düşünce adamlarından birçokları Türkiye'de basın affının kesin bir ihtiyaç haline geldiğini dostça belirtiyorlar.

En güçlü ve önemli uluslararası basın kuruluşu olan Dünya Gazeteciler Federasyonu yıllık toplantısını Eylül ayında İstanbul'da yapacak. Ne kadar acıdır ki Holânda ve Batı Almanya'nın bazı basın kuruluşları «Türkiye'de basın özgürlüğü olmadığı» gerekçesini ileri sürerek toplantıya katılmayacaklarını bildirmiş bulunuyorlar. Başkalarının da aynı şeyi yapmaya hazırlandıkları yolunda haberler geliyor.

İşin tuhafı, Türkiye'de büyük ölçüde basın özgürlüğü var.

Var ama, geçirilen karışık bir dönemin kurbanı olarak toplum dışına itilmiş ve her halde artık yeteri kadar acı çektirilmiş düşünürler de var.

Bu durumun bir an önce sona erdirilmesi ricalarının «Acele etmeyin» diye geri çevrilmesindeki yurt yararlarını anlamak güçtür.

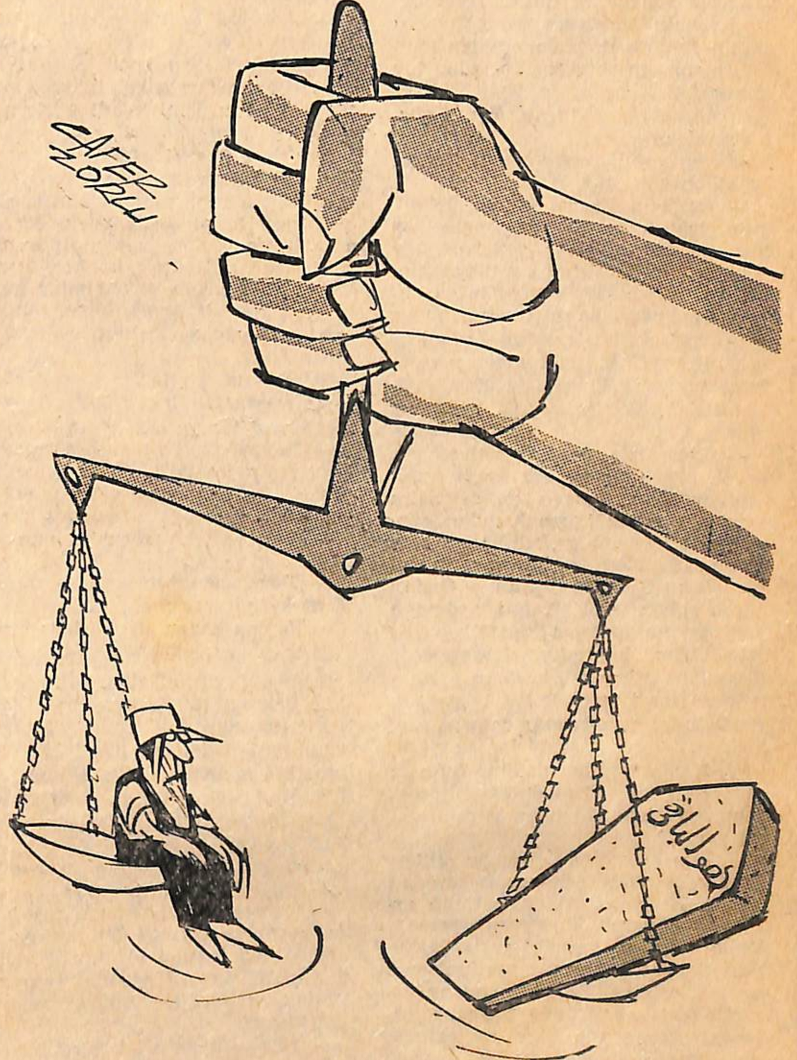
Ülkemizdeki kritik durumun devam ettiği görüşü de buna gerekçe olamaz.

İkibuçuk milyon nüfusuyla kırkbeş milyonluk can düşmanı kitlesinin ortasında yaşayan İsrail bugün dünyanın en kritik durumdaki ülkesidir. Bu İsrail, geçenlerde Lod Hava Alanında düzinelerle insanı makinelitüfek ateşine tutarak öldüren Japon tedhişçisine idam cezası vermedi.

İnsanı çileden çıkarıp «Namussuzu ortaçağ işkenceleriyle gebertin!» diye bağırtabilecek bir canavarlık karşısında küçücük İsrail bu soğukkanlılığı gösterebilirken, bunun binde biri kadar bir hoşgörüyü Türkiye'nin göze alamıyacak durumda bulunduğunu iddia etmek biraz ayıp olmuyor mu?

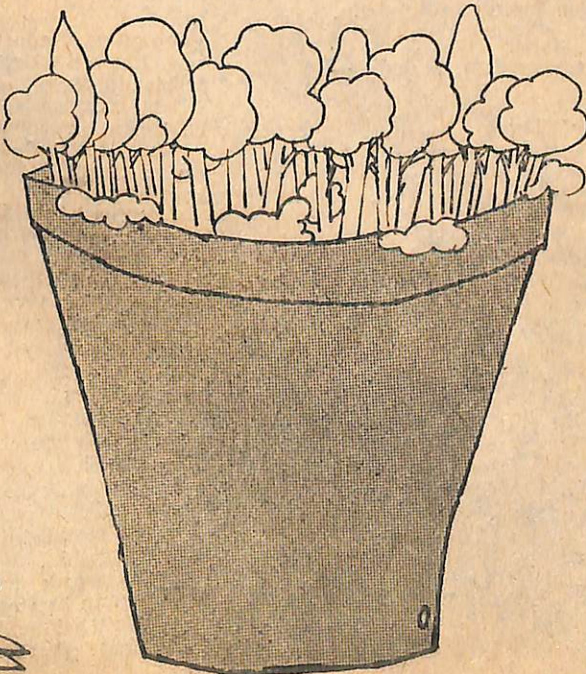
AKBABA

İşçi emeklilik yaşı yine tartışılıyor. — Gazeteler —

Yazısız

Bahçe sahiplerinden vergi alınacak. — Gazeteler —

Yazısız

GELECEK SAYIMIZDA

Aziz Nesin'in bir mizah şaheseri:

METRO NE PİÇUKE!

Rüşvet Listesi

Muzaffer İzgü

O küçücük Memurlar Kulübü için adam yirmibin lira hava parası isteyince ağzım bir karış açık kaldı. Zeynel efendinin, kulüpçülük işini bırakacağını öğrenir öğrenmez ilk müşterisi ben olmuştum. Birtakım hesaplar da yapmıştım kendi kendime... İlçenin şu kadar memuru var, bunlar akşam üzeri gelip birer çay, birer kahve içseler, şu kadar para yapar, eh, şu kadar da masraf giderse, elimizde üç beş kuruş kalır, biz de bununla idare eder gideriz...

Yirmibini duyunca:

— Aman Zeynel efendi, dedim, sen ne yaptın yahu? Ankara'nın işlek caddesinde, İstanbul'un bilmem neresinde dükkân mı devrediyorsun bana? Sandalye ve masaların tutsa tutsa üçbin lira tutar, haydi diyelim ikibin lira da fincanlar şunlar bunlar tutsun, etti beşbin... Bundan bir kuruş fazla etmez.

Sırıtarak baktı Zeynel efendi gözlerimin içine:

— Sen ne diyorsun yahu, ilçenin kalbi burada atar, dedi...

— Haklısın Zeynel efendi, biliyorum, içki falan da veriyorsun, bir şişe şarabı on liraya getiriyor, bir şişe rakıyı yirmi liraya getiriyorsun. Ayrıca, yarım kilo kıymadan da onbeş lira para kazanıyorsun, fakat kaç günde bir? Memurun biri gidecek de, yeni bir memur gelecek de, tanışma ziyafeti, vedâ ziyafeti verilecek de... Bunlar ancak yılda bir olur...

— Orası öyle, dedi Zeynel efendi, nerde o eski işler, eskidendi onlar eskidendi..., Şurada en sevdiğim saydığım adam kaymakamdan sonra parti başkanı gelirdi. Allah razı olsun adamdan, ay geçmez birini postalatırdı başka tarafa. Ondan sonra gelsin vedâ ziyafeti, ardından yeni gelene tanışma ziyafeti... Çok iyi bilirim, bir yılda dört doktor değiştirtmişti parti başkanı... Ama o işler şimdi yattı. Fakat benim, ilçenin kalbi burada atar demem başka.

— Haa anladım, dedim, kumarı diyorsun? Ama Zeynel efendi, memur milletinin aldığı ne ki, kumara ne versin?

— Yoo öyle deme, memur milleti kazanacağından oynamaz, kahrından oynar. Kahreder aldığı paranın azlığına, oturur kumar masasına... Daha doğrusu ilçe gibi yerlerde kumar, bir çeşit memur yardımlaşma sandığı gibidir. Bakarsın bu ay paralar mal müdüründe toplanır, gelecek ay tapucuda, öteki ay tarımcıda... Benim demem başka... Öyle biz burada kumar manisiyle, konken kirasıyla, tavla partisiyle para kazanmaya kalksaydık çoktan evin yolunu bulamazdık. Çok şükür aklımızı kullandık, üç beş kuruşun sahibi olduk, şimdi de çekip gideceğiz buradan, büyük kentte daha büyük işler çevireceğiz...

Bir sigara uzattı, pahalı çakmağıyla yaktıktan sonra:

— Aklın varsa, bas yirmibini, tut şurayı benden, başkasına değil, sana yarasın, çok severim seni, dedi.

— Vallahi Zeynel efendi, dedim, yirmibin lira çok para, haydi altı bin olsun...

— Olmaz, bir kuruş aşağı olmaz... Bas yirmibini, sonra dua et bana. Bakmışsın işler iyi gitmiş, üç ayda çıkarmışsın bu parayı...

— Yahu Zeynel efendi, çıkmaz bu yirmibin üç ayda, üç yılda...

Güldü:

— Çıkar, bal gibi çıkar, dedi. Bakma sen bana, dünya yerinden oynasa burayı bırakmazdım ama, biliyorsun kızı yabana verdik, anası tutturdu illâ ki biz de ardından gideceğiz diye... Orada iyi bir dükkân ayarladım, manavlık yapacağım. Haydi haydi düşünme paran varsa, hemen devredeyim burayı sana..

Param vardı ama, dünyada buraya yirmibin lira hava parası veremezdim, çünkü biliyordum durumu... Ki bu memur milletinin çoğu da veresiye yazdırır, ay başında da ya verirler, ya da vermezlerdi..

— Yaa, dedim, işin bu yönü de var Zeynel efendi, memurların veresiyesi?

— Daha iyi ya yahu, dedi. Daha iyi ya...

— Aman nasıl iyi olur Zeynel efendi?

— Anlaşıldı, dedi... Bak oğlum, hiç kimse böyle bir iş için garanti vermez ama, ben sana garanti de vereceğim, yarın sabah buraya gel, bu işin garantisini kendi gözlerinle gör!...

Ayrıldım Zeynel efendinin yanından... Sabaha dek gözüme uyku girmedi. Öyle hesapsız paraların sahibi olsam konu değil böyle şeyler, ama bizim gibi kasaba yerinde, pazar pazar dolaşarak üç beş kuruş kazanır, dişinden tırnağından artırarak bunun da üç beş kuruşunu bir kenara koymaya çalışırsan elbette düşünürsün...

Sabahleyin damladım Zeynel efendinin yanına... Elinde kâğıt kalem, bir şeyler yazıyordu. Bana:

— Bak, dedi, dün akşam tapucunun yeyip içtikleri... Tam yirmiiki lira elli kuruş, parası yokmuş sonra verecek!...

— Vah vah, ya verir ya vermez, dedim.

— Vermezse vermesin canım... Hem keşke vermese...

— Yapma Zeynel efendi batarsın...

— Yok be oğlum ne batması? Ühüü, senin gibi düşünseydim, şimdiye dek çoktan batmıştım... Ama bak batmadım çok şükür... Şu mekânın sayesinde, ilde bir dükkân aldım, bir apartman katı aldım kendim oturacağım, bir tane de aldım kiraya vereceğim...

— Buradan kazandın ha bu paraları?

— Ne zannediyorsun ya?

— Zeynel efendi yapma, çay kahve satmakla çıkmaz bu para?

O sırada içeriye bir köylü vatandaş girdi. Zeynel efendinin yanına yaklaştı, elinde bir kâğıt vardı. Zeynel efendi:

— Hoşgeldin, dedi köylüye...

Köylü vatandaş, çekingen oturdu sandalyenin birine.

— Hayrola? diye sordu Zeynel efendi.

— Hayır, dedi köylü vatandaş, bi tapı işi için gelmişdim de...

— Tapucuya uğradın mı?

— Yoo, ilkin sana uğrayım dedim.

— Ver bakalım o kâğıdını bana!..

Zeynel efendi kâğıdı aldı eline, evirdi, çevirdi, mırıldandı, birtakım şeyler söyledi kendi kendine, sonra köylüye:

— Haydi bakalım, sen şöyle onbeş dakika kadar dolaş gel, ben şuradan bir telefon edeyim tapucuya...

Köylü vatandaş, Zeynel efendinin eline sarıldı:

— Amanın gurban, işimiz sana galdı, dedi. Yaparsan bu işi sen yapan. Mıkdarın da çok çok selâmı var...

Zeynel efendi, köylü vatandaşı «Üye Olmayan Giremez» tabelâsı asılı kapıdan uğurladıktan sonra, geldi yanıma oturdu:

— Bak işte, dedi. Ben sana dememdim mi ilçenin kalbi burada atar diye. Atıyor işte...

Ben hiçbir şey anlamamıştım... Gözüm Zeynel efendinin elindeki kâğıda takılmış, aptal aptal bakıyordum... Acaba Zeynel efendi, şimdi telefonu açıp tapucuya ne diyecekti? Çok bekledim ama, bir türlü manyetolu telefonun kolunu kıvırmadı Zeynel efendi... Biraz sonra köylü vatandaş gelince:

— Gel bakalım, otur şöyle, dedi.

Bir sigara uzattı köylü vatandaşa. Sonra kıllı ellerinin arasındaki pahalı çakmağıyla tutuşturdu:

— Konuştum senin işi tapucuyla, dedi.

Aman Allah, şaşmıştım, adam yerinden kıpırdamadı yahu!...

— Konuştum... Diyor ki, bu iş üçyüz liradan aşağı olmaz diyor...

Köylü vatandaşın, yüzü buruşur gibi oldu, ağzındaki sigara dudaklarıyla beraber titredi:

— Gurban Zeynel ağa şu işi ikiyüz gaymiye yapmaz mı acaba?

— Vallahi o da benim hatırım için yapacak... Bak... Okuman yazman varsa, bak...

Cebinden bir liste çıkardı... Üstündeki kocaman harfleri daha karşıdan okudum. «Rüşvet Listesi» yazıyordu başlık olarak... Ve altalta birtakım yazılar, birtakım rakamlar sıralanmıştı...

— Bak bak, dedi ellerini listenin altında bir yere koyarak, buradan bu taraf tapuyla ilgili... Üst tarafı tarımla ilgili... Şimdi şurada ne yazıyor tapu tecavüz işleri, dörtyüz lira... Bak bak, oku oku...

— Gurban okumam yazmam yokdir ki...

— Benim hatırım için adam yüz lirasını indi... Ben tutup sana şurada dörtyüz diyebilirdim, amma muhtarının selâmını getirdin, hukukumuz var muhtar Kâmil'nen...

Köylü cüzdanına davrandı son umutla:

— İkiyüz elli olmaz mı acaba Zeynel ağa gardaşım? dedi...

—, Ooo, dedi Zeynel efendi kaşlarını çatarak, sen de sevildiğini bil canım.

Köylü vatandaş çıkardı, üç tane yüzlüğü saydı Zeynel efendinin eline. Ondan sonra ikisi birden ayağa kalktılar:

— Haydi, dedi Zeynel efendi, yürü, sen git tapunun önünde bekle beni...

Köylü vatandaş çıktı gitti... O gittikten sonra sırıttı yüzüme bakıp:

— Yaa, dedi, görüyor musun işte, durduğumuz yerde müşteri geliyor...

— Pekiyi, dedim, şimdi siz bu parayı tapucuyla bölüşecek misiniz?

Göz kırptı:

— Ne münasebet, dedi. Bu paranın hepsi benim...

— Anlayamadım?

— Anlamıyacak bir şey yok bunda oğlum... Şimdi adamı tapucunun kapısından alacağım yanıma, beraber gireceğiz tapucunun odasına. Diyeceğim ki ona, aman Feyzullah bey, bu arkadaş akrabamdır, yapıver şunun işini!...

— Pekiyi, ya yapmazsa?

— Yapar yapar... Yapmazsa köylü vatandaşın elinden tuttuğum gibi geri buraya... Al kardeşim şu üçyüz liranı... Bu inek böyle işte, hem söz verir hem de yapmaz... Galiba bir müfettiş kokusu falan sezdi, sen hiç merak etme, üç ay sonra yine gel... Yâni senin anlayacağın, yaparsa ben yaptırdım, yapmazsa kendi yapmadı oluyor bu işler...

Omuzuma vurdu:

— Otur sen otur, ben şimdi gider gelirim, dedi...

Daha kapıdan adımını atmamıştı ki, başka bir köylü vatandaş girdi içeriye... Elinde kâğıdı vardı yine... Zeynel efendi, kâğıda şöyle bir baktı:

— Nüfus işi değil mi? diye sordu.

Köylü vatandaş kafasını salladı... Gidip içerden kocaman defteri aldı, yanıma geldi... Sayfaları karıştırdıktan sonra, bir yere parmak bastı:

— Nüfusçu dörtyüz on lira...

— Ne parası bu? dedim.

— Hiç, dedi, nüfusçunun kumarla içki borcu...

Sonra cebinden «Rüşvet Listesi» ni çıkardı. Köylüye:

— Yüzelli lira, dedi.

— Amanın Zeynal ağa, yüz liraya olmaz mı?

— Aaa sevildiğini bil Zako gardaş, sevildiğini bil...

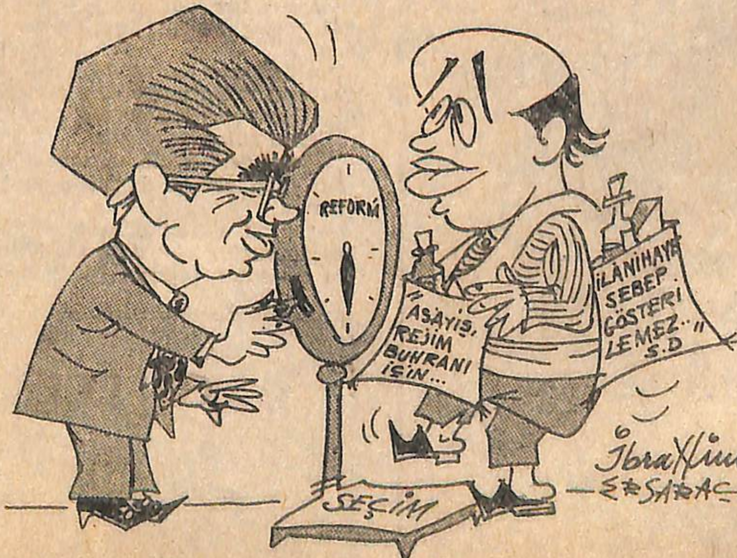
Adam çıkardı, üç tane elliliği koydu masanın üzerine. Zeynel efendi:

— Yürü gel benimle, dedi.

Bu arada çıkarken bir de göz kırptı bana...

Muzaffer İZGÜ

— Başbakan Melen, «Demirel'i tartmadım...» dedi. —

Melen — Şu heybeni at da öyle tartalım, hakikî ağırlığın çıksın meydana!..

Akbaba Televizyon

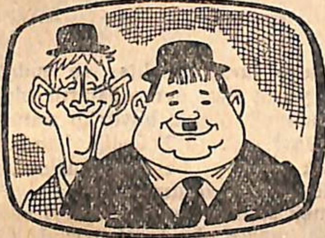
TELE — PROGRAM

GEÇEN günlerde seyrettiğimiz programlarda öyle komik şeyler oldu ki cici televizyonumuza gülmekten az daha sizlere özel yayın yapacak mecalimiz kalmıyordu.

Sayın Maliye Bakanımız Müezzinoğlu'nun ceketinin sağı soluna, solu sağına denk gelmişti. Her halde filmi ters koymuş olacaklar ama hep görenler Türk maliyesi hakkında kesin fikre sahip oldular...

Efendim, İNCİGÜL, bir sevimli programdı. Ancak ne olduğunu anlamaya imkân kalmadı. Özür dilenerek, becerilmediği, lisan-ı münasiple izah edildikten sonra, yarıda kaldı. Zevkine varmak bir kısım zihni evvellerle belki medyumlara nasip olmuştur... Âmin...

Bir zamanların ünlü komikleri Laurel — Hardy filmi ise hiç içinden çıkılır gibi değildi. O da yarıda kesildiğinden mâbadi, bir tarih-i meçhule kaldı... Mâbadini tahmin edenlerin, mâbadine aşkolsun... Rivayet olunur ki, TV, (İNCİGÜL ile LAUREL — HARDY'i bulanların insaniyet namına müessesemize başvurma-

ları) diye gazetelere ilân vermiş...

Dünyaca meşhur bir hanım obuavistimizi zevkle dinlemek için şöyle bir hazırlanıyorduk.. takdime göre önce öyleydi.. Meğer olmazmış... Haberler saati geldi. Konser üç dakika kadar sürdü... Ben artık sinirden mi ne, kendimden geçmişim. Vakıa ikidebir (TV) yayını diye araya dakikalarca süren uyutucu sabit resim sokuyorlarsa da karagöz göstermeliği gibi vızıltı ile adamı uyandırmadıklarından (zira TV vızıltısı devamlı olduğu için insanın kulakları alışıyor)... Hanım haber verdi.. «Ayol, dedi, ayıl... Her bi Bakanın nereye gittiği bitti...»

Efendim, biz yüzümüzü kızartıp konu komşu, sık sık gider Tahir beylerin televizyonunu seyrederiz. Azıcık soğuk karşılansak da aldırmıyoruz. Başka oyalanacak imkânlarımız yok ki... Bunca sıkıntıdan sonra yayınlar da yarım kalıp bir şey anlaşılmayınca bize bir mahzunluk ve bir mahçubiyet ârız oluyor. Öyle ya... Şimdi Tahir bey içinden: «Ne düztaban insanlar, programı da şey ettiler» dese haklı değil mi?

Tahir beylerin evi, televizyon programları olduğu geceler, ekseriya, zaten karanlıktır. Milletin toplanıp kalabalık etmesinden bizar oldukları belli... Ama, biz vurdumduymazlıktan geliyoruz. Ben kapıya kulağımı dayayıp bir iyice dinlerim... Hani, televizyonun sesini duydum mu tamam... Elimi zilden çekmem. Hanım, evin etrafını dolaşıp o meretin ışığının dışarıya vurup vurmadığını araştırır... İpucu yakaladık mı artık elimizden kurtulmak ne mümkün?

«Şöyle geçerken bir uğramıştık... Rahatsız etmiyoruz ya» teranesinden sonra «Aaaa!... Bu akşam televizyon mu vardı? Tesadüfe bak!» gibi lâflarla yan gelir otururuz. Konu komşu da sökün eder. Bazan ev sahiplerine televizyon karşısında koltuk kalmaz. Biz seyreder onlara sevabımıza anlatıveririz.

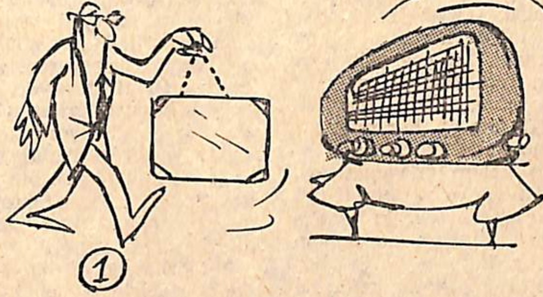
İşte böyle... Bir de şu ara sıra bozuklukları olmasa.

Ama ben bu Tahir beye de içerlemeye başladım. Eeee, bu adamlar bunca emekle, bunca masrafla koca tesis kurmuşlar. Bu kadar saçma program yapmazlar ya... Bizim Tahir bey kötü televizyon mu almış ne?

Zaten Tahir beyin anteni kısaymış...

Bundan sonra Zülfikâr beylere gideceğiz. Bizim hanımın anlattığına göre, Zülfikâr beyde yüksek frekans anteni varmış... Ona da hanım arkadaşları haber vermişler...

TELE — KARİKATÜR

Yazısız

TELE — YARIŞMA

AKBABA TELEVİZYON salonu hıncahınç doluydu... Bir reklâm firması adına bilgi yarışması yapılacaktı. Spikerimiz mikrofona gelip yarışmacıyı dâvet etti:

— Önce ufak bir konuşma yapacağız bay... Adınız neydi?

— Şaban Gönlübol.

Bizimki boş durur mu? Espriyi yapıştırdı:

— Ceket dar geliyor mu bay Gönlübol?... (Alkışlar...)

— Gönlüme göre ceket buldum efendim...

— Demek evlisiniz?

— Henüz ceketi kaydettirmedik efendim...

— Çok güzel... Siz heyecanlı filân değil âdeta meslektaşsınız. Daha önce hiç mikrofon karşısına çıkmış mıydınız?

— Çocukluğumdan beri soğukluğu severim...

Bizimki çetin cevize çattığını anlamıştı... Konuşmayı kısa kesmeyi tercih etti:

— Peki peki, ne iş yaparsınız bay Gönlübol?

— İzmarit toplar, dilencilere satarım efendim...

— Çok şakacısınız... Sanatla aranız nasıl?... Meselâ müzik, resim, sinema, tiyatro?...

— Resmi severim... Kolaydır... Ben altı tane üçgen, iki kare, bir de daire çizdim. Altına «İşte bu benim hüznümün resmidir» diye yazdım. Sattım. Bi kat aldım...

— Peki bay Gönlübol. Artık yarışmaya geçebiliriz... Biliyorsunuz, on suali de bilirseniz bizden tam onbin lira mükâfat alabileceksiniz.

— Şimdi bakın... Ben bu on sualin yarısını bilemem. Kaldı mı beşbin lira? Bildiklerimin yarısını hatırlayamam... Kaldı mı 2500?... Hatırladıklarımın yarısını süresi içinde söyleyemem... Kaldı mı 1250?... Yetiştirdiklerimin yarısı yanlıştır, AKBABA JÜRİ kabul etmez... Kaldı mı 625?... Onbin liralık bir yarışmaya girince, bizim vergi sistemimize göre kazandım farzedip bunun en az 600 lirasını Gelir Vergisi, 24 lira 95 kuruşunu da İşletme Vergisi filân diye keserler... Eh, geriye kalır 5 kuruş... Verin şu 5 kuruşumu da ben gideyim. Ne siz yorulun ne de ben...

Yaman KORUR

— İnönü, Ecevit'in tuttuğu yolu beğendi! —

50 YILIN AKBABA ANTOLOJİSİ

DERLEYEN: KUDRET SİNAN

REŞAT NURİ GÜNTEKİN

AİLE ESRARI

ARKADAŞIM Hüseyin Necdet anlattı:

— İlk memuriyetim telgraf kâtipliğidir. Okuldan çıktığım sene iş bulamamıştım. «Telgraf kâtipliği verimli meslektir; bak Talât Paşa'ya, telgraf kâtipliği ile işe başlamıştı. Talihin varsa sen de bu işten başlayıp sadrâzam bile olursun» falan diyerek beni kandırmışlar, dörtyüz kuruş aylıkla Edirne kazalarından birine göndermişlerdi. Arkadaşlarım sakin, mütevazı, kendi halinde insanlardı. Müdür de fena değildi. Gerçi fazla resmiyete düşkün, daha doğrusu kibirli bir adamdı ama her halde iyi geçineceğime emindim.

Yalnız telgrafhanenin yegâne hademesi olan Ramazan Ağa sinirlerime dokunuyordu. Ramazan Ağa altmışbeş yaşlarında acayip bir ihtiyardı. Kıyafeti pek süfliydi. Çıplak, kıllı ayaklarında hamam nalınları ile gezerdi. Mavi dokumadan şalvar biçimi pantalonunu çamaşır ipiyle belinden bağlardı. Patlak gözlerinin üstünden sarkan kalın kaşları, hemen bütün yüzünü kaplayan sert, karışık, uzun sakalı ona titiz bir çomar halini verirdi.

Beni en ziyade kızdıran şey bu pis kıyafetli adamın azamet ve edasıydı. Telgrafhanenin asıl âmiri sanki o idi. Kimse ile konuşmaz, kendisine bir iş söylendiği zaman türlü aksilikler çıkarır, memurlara âdeta çıkışır, iş görürken kendi kendine daima homurdanırdı. En çok tuhafıma giden şey, arkadaşların ona göstercikleri tahammüldü. Her halini hoş görüyorlar, her münasebetsizliğine katlanıyorlardı.

Bir gün kalem odasında yalnızdım. Yavaş yavaş bir türkü mırıldanarak bazı evrakı temize çekiyordum. Bilmem ne iş için odaya giren Ramazan Ağa, birdenbire elini masamın kenarına vurdu. Terbiyesiz bir tavırla:

— Hey efendi, burası mahalle kahvesi değil, daire... Türkü söylemeden çalış, dedi.

Birden kan beynime çıktı. Yerimden nasıl fırladığımı bilmiyorum. Hademe ağayı gırtlağından yakaladım:

— Ulan ihtiyar olmasan seni şimdi pencereden atardım.

Diyerek kapıdan dışarı attım. Bu hareketim o kadar sert ve ansızın olmuştu ki Ramazan Ağa'nın nalınları ayağından fırlamış, bir tanesi köşedeki odun tenekesinin içine girmişti.

İşimi bitirdikten sonra doğru müdürün yanına gitmeye, bu terbiyesiz hademeden şikâyete karar vermiştim. Fakat o benden daha evvel davrandı. Yandaki odadan onun direk gibi kalın, sert sesi geliyordu. Kulak verdim: «Bu oğlanı katiyen istemem, hemen azletmeli...» dediğini açıktan açığa işitmeyeyim mi? Hırsımdan tir tir titreyerek kulağımı yan kapıya verdim. O sustukça müdür söylüyordu. Fakat o kadar yavaş, o kadar hafif bir sesle ki, ne dediğini bir türlü anlayamadım. Buna karşılık Ramazan Ağa'nın sesi perde perde yükseliyordu.

Ramazan Ağa'nın iyice işitemediğim zincirlemeli bir küfründen sonra sert bir tokat şaklamasın mı? Arkasından aynı kuvvette bir daha, bir daha...

İçimden: «Tamam, müdürün sabrı tükendi herifi dövüyor.» diyordum. Fakat hayır, seslerin âhenginden anladım ki dayağı yiyen müdürdü. Artık durulur mu? Birdenbire koridora fırladım, oradan müdürün odasına... Ben kapıyı açtığımda biribirlerinden ayrılmışlardı. Ramazan Ağa hiddetten soluyor, müdür titreyen elleriyle boğunbağını, çarpılmış fesini düzeltiyordu. Şaşkın bir tavırla bana:

— Bir şey mi var efendim? dedi. Bu sefer ben şaşaladım. Kekeleyerek:

— Hiç... Yalnız bazı gürültüler işittim de... dedim.

O sahte bir hayretle:

— Yanlış işitmiş olacaksınız, dedi. Belki de yanımızdaki handa kavga ediyorlardır. Siz rahatsız olmayın, buyrun odanıza gidin...

Bana, geldiğim gibi, çıkıp gitmekten başka iş kalmamıştı.

Biraz sonra arkadaşlarım geldiği zaman işi olduğu gibi anlattım. Onlar benim gibi hayret etmediler. En yaşlısı sinsi bir gülüşle şunları söyledi:

— Ramazan Ağa titiz bir adamdır. Ara sıra zavallı müdürü dövmeye kalkar... Bizler işitmezlikten geliriz... Ha, söylemeyi unuttuk, Ramazan Ağa bizim müdürün babasıdır.

BİNA HASTALIKLARI

(Binaların da, insanlar gibi, bazı hastalıkları vardır. Bunlardan bazılarını tıp gözüyle incelemeyi yararlı görüyoruz:)

KULAK HASTALIKLARI : Kapı zillerine musallat olur. Hastalık bazan binanın kulak zarı sayılan düğmelerde, bazan da dış etki ve izlenimleri içerilere nakleden zillerdedir. Tabiî teller de bu arada sayılmalıdır. Bazan bu organlar hastalıktan salim oldukları halde yine içeri taraflar hiç ses duymaz olurlar. Kalabalık bir halde gece yatısına gelen misafirler veya alacaklı esnaf tarafından yapılan ziyaretlerde bu organ nedense işlemez ve sesi içeriye kadar iletmez. İlk iki hastalığın uzmanları elektrik tamircileridir. Sonuncusu ise psikolojik, fizyolojik, hattâ ekonomik illetlerden olduğundan bunların tedavisi zordur.

TETANOZ : Belirtileri, cinsine göre, yatay veya dikey şiddetli sarsıntılardır. Binalardaki bu çeşit hastalıkların sebebi zelzeledir. Binalardaki tetanoz bir, nihayet iki dakika kadar sürer. Fakat buhran şiddetli ve bünyenin direnci de azsa ölümle sonuçlanır.

SAR'A : Özellikle ahşap binalarda çok görülen hastalıklardandır. Genel belirtileri devamlı titreme ve sarsılma, sebebi de fırtınadır. Destekle, payanda ile buhranların şiddetini hafifletmek mümkünse de bunun kesin tedavisi yoktur.

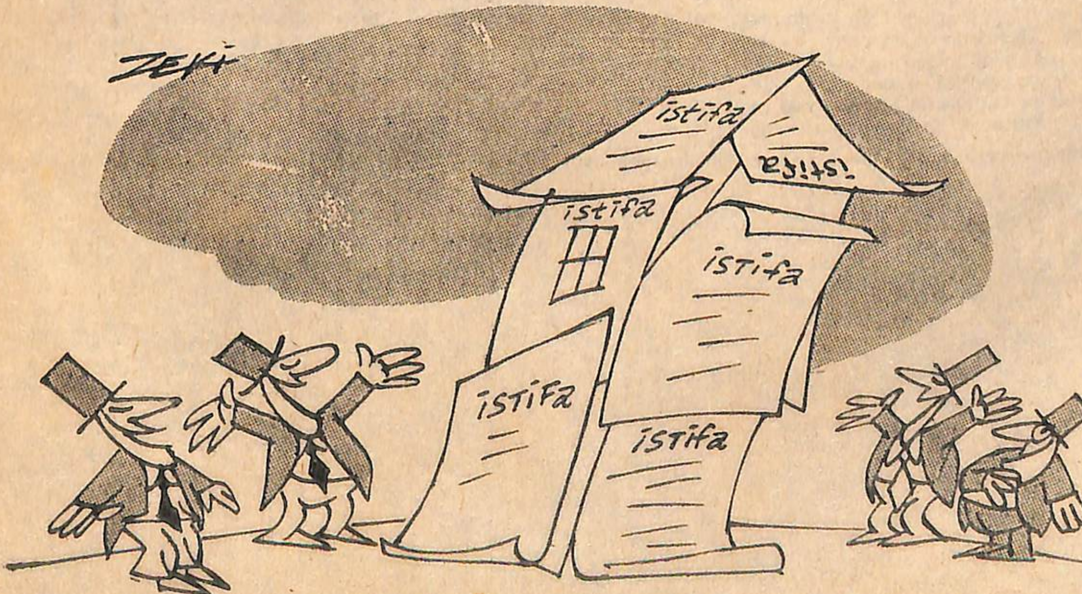
GÖZ HASTALIKLARI : Binalarda iki çeşit göz vardır: Pencereler ki dışarıyı görmeye ve işaretleşmeye yarar. Anahtar ve budak delikleri ki sofalardan odaların içini yahut ayrı ayrı odaların biribirlerini görmeye vasıta olur. Bu ikinciler zamanla büyüyüp azmak kabiliyetinde olduklarından en iyi tedavi onların belirdiği kapıları onartmak veya değiştirmektir. Bulanık görmeye başlayan birinciler için en iyi ilâç sabunlu su ve biraz temiz paçavradır.

MİDE FESADI : Mide fesadı, yemek artıklarının ve benzeri süprüntülerin zamanında def ve ihraç edilemeyip çöp tenekelerinde birikip kalmasından ileri gelir. Bu hastalık yeryüzünde en çok İstanbul binalarında görülür. Belirtileri ağır ve ekşi bir kokudur. Tedavi çaresi çöp arabalarının ziyaretlerini bir haftadan fazla geciktirmemeleridir ki, bu tedavi İstanbul şehri binaları için her zaman imkânsız bir hayâl olarak kalmıştır.

İDRAR ZORLUĞU : Musluk taşlarına çöp ve çekirdek gibi maddelerin atılması sonucunda bina damarlarında meydana gelen bir tıkanıklıktır. Birçok tedavi çareleri varsa da en basiti uzunca bir şemsiye teliyle sondaj yapmaktır.

VEBA : İnsanlar gibi binalar için de hastalıkların en korkuncu olan bu hastalığı insanlara fareler, evlere ise kaynanalar ve görümceler getirirler. Tedavisi, iyi bir operasyonla, bunların varlığını binadan kesip atmaktır.

CHP'den istifa edenler, yeni bir parti kuruyor. — Gazeteler —

— Şahane bir parti kurduk arkadaşlar... Yeni partimiz ülkemize hayırlı ve uğurlu olsun!..

Bir gümrük kaçakçılığı

YAKIN zamanlara kadar Avrupalılar bizi hemen hiç tanımazlardı. Bu yüzden başımdan garip fakat işime yarayan bir olay geçmiştir, anlatayım:

Vaktiyle bir işim için Fransa'ya gitmiştim. Eşya olarak bir bavulum vardı. Bir de ahbaplardan birinin Marsilya'daki bir dostuna gönderdiği bir Acem seccadesi... Ben ne bileyim, meğer Fransa'ya halı sokmak şiddetle yasakmış.

Gümrük memurları yakama yapıştılar. Şaşırdım. Kendi malım olsa halıyı bırakacağım, fakat ne yaparsın ki emanet... Bilmem nereden kulağımda kalmıştı. Besbelli müslüman uyruğu da çok olduğu için, Fransa'da ibâdet için kullanılan eşyadan gümrük alınmazmış. Bir deneyeyim diye düşündüm, oldukça iyi Fransızcamla gümrük memuruna dedim ki:

— Ben bellibaşlı, dürüst bir adamım. Şu gördüğünüz halının

(Devamı 7. sayfada)

adı da seccadedir. Biz müslümanlar namaz ibâdetimizi bunun üstünde yaparız. Ben çok sofu bir müslüman olduğumdan ibâdet eşyamı hep yanımda taşırım.

Gümrük memuru anlayışlı bir adama benziyordu. Bir müddet burnunu kaşıyarak düşündü. «Seccade», «namaz» kelimelerini bana tekrarlatıp bir kâğıda yazdı. Sonra telefonu açıp biriyle konuşmaya başladı.

Memur telefonu kapadıktan sonra bana izahat verdi:

— Bu halı gerçekten ibâdet eşyası mıdır, bunu anlamak için bir kaç yıl önce İstanbul'dan gelmiş bir Ermeni dostu çağırdım. Beni hoş görün, vazife...

Ben biraz çarpıldım, fakat renk vermedim. Üç beş dakika sonra Mösyö Artin gümrüğe teşrif ediyordu. Tam tipik bir İstanbul Ermenisi. Ermeni vatandaşlarımız yurttayken bizden bizar görünürler ama, yabancı topraklarda çok zaman dostturlar. Nitekim bana da yakınlık gösterdi, bir hemşeri selâmı verdi. Anladım ki en iyi niyetiyle bu işte bana yardımcı olacaktır.

Gümrük memuru halıyı yere yaydırdı. Aksi gibi eni bir metre var yok. Boyu ise ikibuçuk, üç metre kadar. Memur:

— Müslümanların namaz için kullandıkları seccade bu mudur? diye sorunca Artin Sergizyan hiç tereddüt etmeden tasdik etti. «Ta kendisi!...» dedi.

— İyi ama ibâdet için bu pek fazla uzun değil mi?

Soru yerindeydi. Ben önüme bakıyordum. Artin efendi ciddiyetle onu da cevapladı:

— Hayır değildir, namaz ibâdeti için ancak kâfidir.

Lâkin memurun tereddüdü bir türlü geçmiyordu. Nihayet:

— Son bir rica, dedi. Mösyönün namaz ibâdetini bir kere burada gözümün önünde yapmasını istiyorum. Ancak o zaman tam kanaat getireceğim.

Artin efendi ile gözgöze bakıştık. O türkçe olarak: «Çare yok, artık ister istemez bir namaz kılmanız gerekiyor» dedi. Ben de işe daha ciddî bir edâ vermek için potinlerimi çıkardım. Pencereden güneşe bakarak kıbleyi tâyin ettikten sonra ellerimi kulaklarıma kaldırdım. «Allahüekber» deyip namaza durdum. Gümrük memurunun gözünü boyamak için bir şeyler okumak lâzım geliyordu. Fakat aksi gibi namaz dualarından hiçbiri aklımda yoktu. Çaresiz Muallim Naci'nin, çocukluğumda ezberlediğim:

Bilmem şu kuzuyu neden gam almış,
Her nâlesi kalbe dağzendir...

Şiirini makam ile okudum. Sonra rükûa, nihayet secdeye vardım. Fakat başımı bir türlü yerden kaldıramıyordum. Secdenin usulden fazla sürdüğünü gören Artin efendi Türkçe: «Yeter, kalk...» diye mırıldandı. Ben bu defa yine Naci'nin Kuzu'sunu okuduğum makamla:

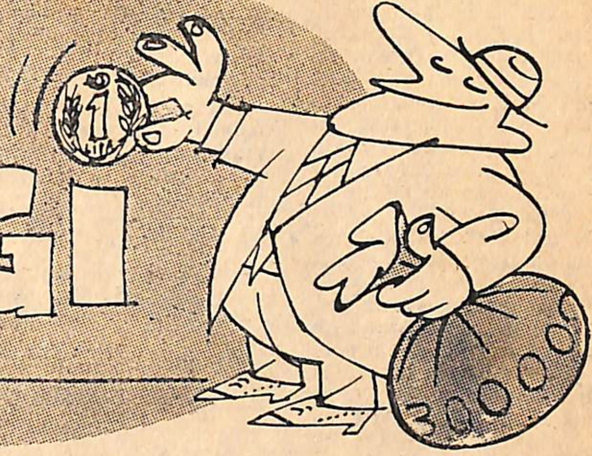
— Nasıl kalkayım? Ya herif: «Seccadede daha birbuçuk metrelik yer kaldı, bunun sebebi nedir?» diye sorarsa ne cevap vereyim? diye sızıldandım.

Artin efendi biraz düşündü, sonra yavaşça:

— Bir takla at, dedi.

Bu söz bana tanrısal bir vahiy gibi tesir etti. Başım hâlâ secde de olduğu halde yavaş yavaş ayaklarım üzerinde kalkındım. Ve yüksek sesle: «Âmin!» diye bağırarak bir taklak attım... Ayaklarım tam halının ucuna gelmiş hesap tamam olmuştu. Biraz sonra koltuğumun altında emanet halı ile gümrük kapısından çıkıyordum.

Reşat Nuri GÜNTEKİN

— Vergi adaleti isteniyor. —

YELPAZE

Kuşkuya övgü

★

İNSANLARA inanmaktan, bağlanmaktan hoşlanırım. Ama körükörüne değil.

Oysa hepimizin içinde birilerine körükörüne inanma ihtiyacı olduğunu bilirim. Bunu bildiğim halde, daha doğrusu o yüzden, direnmeye çalışırım bilinçsizce inanabilme ihtiyacıma karşı. Körlemesine giderken bir çukura düşmeyeyim diye.

Eskiden başı sıkışan insanlar tanrıların ve tanrıçaların tapınaklarına koşup akıl danışırlarmış. Çoğu kere nasıl olsa yapacakları bir şeyi yapmak için işlerine uygun düşen fetvayı alıncaya kadar dolaşır, aradıklarını bulunca rahatlarlarmış.

Diyelim bir eski Atina vatandaşı münasebetsiz bir kıza abayı yaktı. Ama evde otuz yıllık karısı, çoluğu çocuğu var. Kendi kararıyla ocağı dağıtırsa ele güne rezil olacak.

Kolayı varmış.

İki horozla bir testi şarabı kaptığı gibi Afrodit tapınağına seğirtirmiş herifçioğlu. Oradaki rahibe getirilenleri beğenmedi de:

— Defol teres, ağarmış saçından utan da otur evinde edebinle, falan mı dedi?

Zararı yok! Kart âşık, iki horoz moroz daha bulup Pan tapınağına, o da olmazsa Apollo'nunkine koşarmış. Sonunda rahiplerden biri öteberiyi beğenip şöyle bir ilâm lûtfedermiş nasıl olsa:

— Hemen kızlarını evlendir, oğullarını gemilere tayfa yazdır, zevceni de falanca tapınağa rahibe yap! O sözünü ettiğin dilberi al, keyfine bak! Bu tapınağın tanrısı öyle istiyor!

Oooh, ne sorumluluk, ne utanç! Karar nasıl olsa kendisinin değil de tapınak tanrısının ya? Herif kuşlar gibi hafif yürekle buyruğu yerine getirir, üstelik «Söz dinledim» diyerek kendi dindarlığını kutlarmış.

Günümüzde tapınak personelinin yerlerini uzman dediğimiz kişiler aldı genellikle.

Şimdi de dertlerimizi, sıkıntılarımızı, dileklerimizi onlara götürüyor, murada ermek için paralar sökülüyoruz.

Gerçek uzmanlara büyük saygım vardır. Ama gerçek olup olmadıklarını sonuçlara bakarak anlarım, ellerindeki kâğıtlara bakarak değil. Çünkü bilirim diplomaların nasıl alındığını.

İyi masa yapan bir marangoz gözümde gerçek uzmandır da, adının önünde Ord. Prof. kabilinden lâflar bulunmasına bakılarak kendisine getirilen işleri çorbaya çeviren avukat değildir.

Yazık ki günümüzde uzman geçinenlerin büyük çoğunluğu o ikinci gruba girer.

Bunu kendilerinden bilgi istediğiniz zaman anlarsınız. Uzman geçinenlerin «kâğıttan» olanları iki türlü cevap verirler:

1. Ya söyledikleri yanlıştır;

2. Ya da zaten bilinen bir şeyi yeniymiş gibi tekrarlarlar.

Son günlerde iki türlüsünün de örneklerini gördük.

Toprağı bol olsun, Patrik Hazretlerinin vefatını radyodan duyduğum gecenin sabahında elime aldığım gazetelerde kendisinin sağlık durumuyla ilgili «uzman» kişilerden birinin şu demecini okudum:

— Sayın Patriğin durumu iyidir, sağlığı yerindedir...

Bir başka uzman incisi de bilmem nerede toplanan çokbilmişler sempozyomunun yayınladığı bildiriydi. Oradaki bilginler günlerce düşünüp taşındıktan, konuşup tartıştıktan sonra şu sonuca ulaşmışlar:

— Seks önemli ve zevkli bir şeydir.

Ve bütün haber araçlarıyla hemen dünyaya yaymışlar bu büyük buluşu...

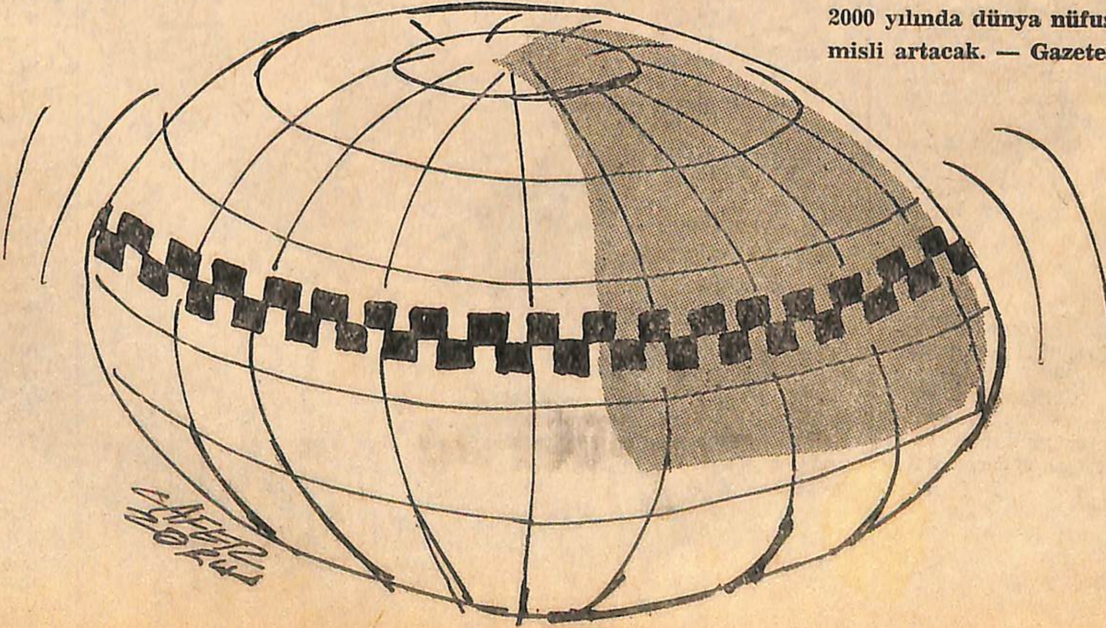
Belki bir dahaki sefer onlar —yahut başka meslekdaşları— açlığın zevksiz, zelzelenin tehlikeli, kanserin zararlı olduğunu falan da farkedip bildirirler dünyaya.

Bu arada biz —ekonomik, politik çokbilmişler de dahil— bütün uzmanların lâflarını azıcık şüpheyle karşılamayı ihmal etmeyelim de...

Yoksa durumumuz Patrik mevtâsınınki kadar «iyi» olur ancak.

Refik ERDURAN

2000 yılında dünya nüfusu bir misli artacak. — Gazeteler —

DOLMUŞ!

Nereye Gitmeli?

Vedat Saygel

— İstersen Antalya'ya doğru şöyle bir uzanalım, diyen karısına:

— Gidelim ama dünyanın yolu şekerim. Bir güne nasıl sığdırırız? diye cevap verirken açtı gözlerini ki, kan ter içinde kalmıştı. Üstelik başı da öylesine ağrıyordu ki...

Yaktı gece lâmbasını. Saate baktı, gecenin ikibuçuğu olmuş. Karısına baktı, yanında mışıl mışıl uyuyor. Alışkanlık haline gelen soruyu, bir kez daha sordu kendi kendine:

— Nereye gidelim?

Of!... Çıldıracaktı artık! Çalışma hayatı boyunca ilk yıllık izine çıkışıydı bu onun. Sıranın kendilerine gelmesini karı - koca iple çekmişlerdi. Aylar öncesinden başlamışlardı tatil plânı hazırlamaya. Akşam olup da işten çıktı mı, doooğru soluğu evinde alıyordu adam.

— Yılmaz izinden döndü mü, sıra bizde.

Bir yandan sıranın kendilerine de geleceğinin sevinci, diğer yandan «Ya vermezlerse?» kuşkusuyla erkeğinin yanına ilişiverirdi kadın:

— Kaç günü kaldı onun?

— Bugünü saymazsak, yirmidört günü...

— Yılmaz dönünce sıranın sana geleceğini müdür mü söyledi?

— Söylemedi ama, bizden başka kimse kalmadı ki izin hakkını kullanmayan.

— Ya vermezlerse?...

— Vermez olurlar mı yahu, kanun var!

Kocası böyle konuştukça, yüreği birazcık rahatlıyordu kadıncağızın. Kanun olduktan sonra korkmasının gereği yoktu. Fakat bu kez de yeni kuşkular çöreklenirdi içine:

— İster misin izin versinler de, izine çıktığın ayın maaşını vermesinler?

— Yahu vermez olurlar mı hiç?

— «Veririz» dedi mi müdür?

— Demedi ama, her izine çıkan parasını aldı.

İşte o zaman mutluluktan eriyordu kadın. Hem kocası çalışmayacaktı, hem de çalışmış gibi parasını alacaktı demek.

— Elbette alacağız, diyordu kocası. Bütün medenî ülkeler, işçilerine bu hakkı tanımış. Bize gelen turistleri ünlü birer iş adamı mı sanıyorsun sen? Tarlada çift süreni var, fabrikada ortalık süpüreni var, bir mağazada tezgâhtarlık edeni var. Kendi hesabına iş çevireni de var elbet. Ama tatile girdiler mi, tezgâhtarla patronunu biribirinden ayıramazsın. Herif iş tulumunu sırtından atıp, parasını cebine koydu mu, ver elini...

— Biz ne yapacağız?

— Doyasıya gezeriz anasını satayım. Herkesten eksiğimiz ne? Eve kapanmaktan imanımız gevredi!

— Nereye gideriz?

— Bir değil, iki değil... Tam otuz günlük izin... Nerelere gidilmez ki?.. Trakya tarafına hiç gittin mi sen?

— Cık.

— Ben de gitmedim. Bir gün o tarafları gezer dolaşırız. Yalova'yı, Bursa'yı gördün mü?

Utançla başını önüne eğerdi kadıncağız:

— Cık.

— Ben de görmedim. Bir başka gün oraları dolaşırız. Ege bölgesini?...

— Cık.

— Geçeriz Ege'ye...

Hep böyle geçmişti günler. Yılmaz'ın izinini saymakla, gezi plânları kurmakla...

İzine çıktığında, yorgunluktan, uykusuzluktan ölüyordu ikisi de... Bunca zaman izin konusuna az kafa yormamışlardı. Sevinçle eve koşup:

— Bugünden itibaren izinliyim şekerim, dediğinde, her ikisi de sarhoş gibi ayakta sallanıyorlardı.

— Hemen gidiyor muyuz?

— İstesek de gidemeyiz ki...

— Neden?

Ohooo, çeşitli nedenleri vardı.

— Her şeyden önce yorgunuz, bu bir. Yola çıkmak için hiçbir hazırlığımız yok, iki. Henüz gideceğimiz yeri bile kararlaştırmış değiliz, üç. Bu gezinin bize kaça patlayacağını hesaplamış değiliz, dört. Daha sayayım mı?

Kocası haklıydı.

— Haydi hesaplayalım, demeyi düşündü ama, bu yorgun kafayla hesap yapılamazdı ki...

— Şöyle doyasıya bir dinlenelim önce, dedi.

Uykunun tadını çıkara çıkara dinlenmeleri iki gün tuttu.

— Nereye gideceğimize oturup şimdi karar verelim. Geziye Trakya'dan mı başlayalım, Ege kıyılarından mı?

Adamın izine çıktığını öğrenen komşulardan biri:

— Geziye şuradan, ya da buradan başlamışsınız farketmez, dedi. Hazırlığınız var mı?

Yoktu.

— Öyle ya, dedi karısı. Hazırlık yapmadan nasıl gideriz?

Önünde daha yirmiyedi günlük izini vardı adamın. Başladılar hazırlığa. Akıllarına gelen lüzumlu öte beriyi yığdılar odanın ortasına.

— Her şey tamam mı, gidebilir miyiz?

— Bilmem, tamam gibi görünüyor ama, istersen bir iki günümüzü de düşünmeye ayıralım sevgilim, dedi karısı. Bakarsın en önemlisini unutmuş oluruz, o güzelim gezi burnumuzdan gelir.

— Haklısın şekerim, diyerek akıllı karısını alnından öptü adam. Kırk yılda bir eline geçen fırsatı insan öyle değerlendirmeli, öyle hesaplı hareket etmeli ki, gâvur olmasın onca masraf.

Üç gün bir şey unutup unutmadıklarını öyle düşündüler, öyle düşündüler, sonunda uykusuzlukla dimağ yorgunluğu yüzünden hiçbir şey hatırlayamaz hale geldiler. Komşulardan biri akıl edip de:

— Peki, bunca eşyayı neye koyup da götüreceksiniz? demeseydi, bir valiz bulmayı bile akıl edemiyeceklerdi.

Bir kaç günü de, valiz aramakla geçirdiler. Sonunda yamalı yırtık bir bavul eskisi uydurdular ama, canları da çıktı-

— Nereye gidelim?

— Ayaklarımın ağrısı geçmeden bir yere adım atamam dedi adam.

Gerekli öteberiyi doldurduktan sonra üstüne oturarak kapağını örtmeye çalışan eşi:

— Canım bir yandan dinlensek, bir yandan düşünsek günaha mı gireriz? dedi.

Ha, bak o olurdu. Başladılar yeniden gidecekleri yeri düşünmeye. İzinin onuncu gününde ziyaretlerine gelen bir akrabaları suskunluklarına bir anlam veremeyip:

— Hayrola, dargın mısınız yoksa? diye nedenini sorunca:

— Yoo dediler, düşünüyoruz da...

— Peki, neden sizi böyle kara kara düşündüren?

Söylediler.

— Haklısınız, dedi konuk. Ve meccanen başladı kendi de ev sahipleriyle birlikte düşünmeye. Nereye gitmeyi tasarlıyordunuz?

— Trakya'dan başlayıp, Marmara kıyılarını, Ege bölgesini, Akdeniz'i şöyle bir dolaşalım, diyorduk.

— İzininiz ne kadar?

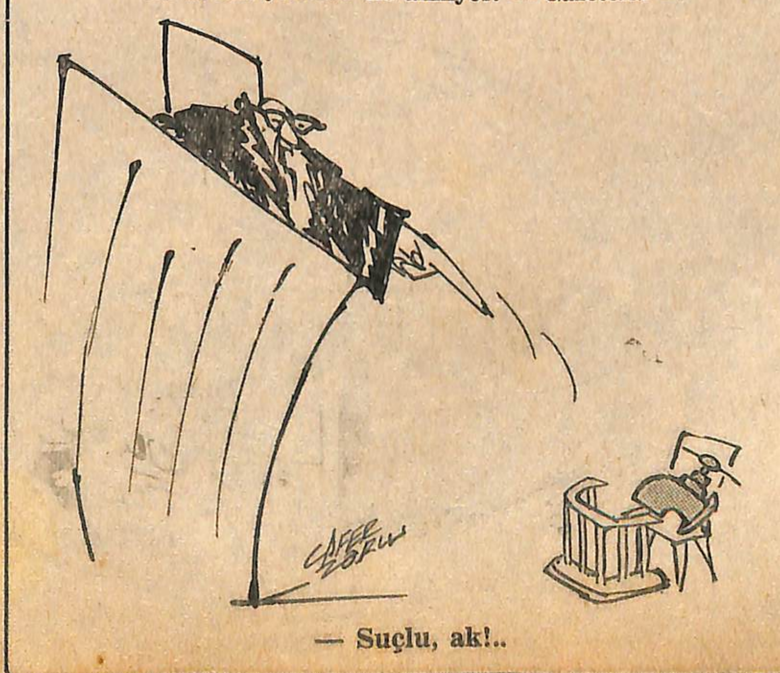
— Bir aydı ama ondokuz gün kadar bir şey kaldı.

— Geziye ayırdığınız para ne kadar?

— Bin lira kadardı ama, dörtyüz elli lira kadar bir şey kaldı.

— Hımm, deyip bir daldı, iki gün süren bir misafirlikten sonra cevabını açıkladı adam: Yetmez!

Su dâvası yeniden ele alınıyor. — Gazeteler —

— Suçlu, ak!..

— Hangisi, para mı, zaman mı?

— Her ikisi de...

Yoo, kimsenin görüşü, verdikleri karardan kendilerini caydıramazdı doğrusu. Madem, «Gideceğiz!» demişlerdi, gideceklerdi. Ama bu gezi bir aylık olmazdı da, ondakuz günlük olurdu. Gene de gezmiş, dinlenmiş sayılırlardı ya...

— Nereye gidelim?

— Sen nereye gitmemizi isterdin?

— Farketmez, dedi kadın. Şöyle güneşi, ormanı, denizi, bol ve ucuz yiyecekli lokantaları, temiz ve kesemize uygun otelleri olan bir yer olsun da, neresi olursa olsun.

— Vay canına, nereye gitmeli yahu?

İşte az önce de:

— İstersen Antalya'ya doğru şöyle bir uzanalım, diyen karısına:

— Gidelim ama, dünyanın yolu şekerim. Bir güne nasıl sığdırırız? diye cevap verirken gözlerini açtığında, beyni karıncalanıyordu!

«İzmir'e mi gidelim, Edirne'ye mi?» diye düşüne düşüne bir aylık iznin son gününe gelmişlerdi. Ceplerindeki tatil parasından ise kala kala tek bir yüzlük kalmıştı.

Gece lâmbasının yanındaki sigara paketine uzanırken:

— Keşke vermez olaydılar şu izini! diye geçirdi içinden. Fabrikada bile bu kadar yorulmuyordum yahu!

Düşünmekle geçen koskoca bir ayın kafa yorgunluğu bitirmişti adamı! Yarıya kadar içtiği sigarasını kül tablasına bastırırken, gözlerini aralayan karısı:

— En iyisi şeye gidelim, diye belli belirsiz mırıldanıp yeniden yumdu gözlerini.

— Cehennemin dibine gidelim! diyerek bir küfür mırıldandı adam. Sonra kendi de kapattı gözlerini.

Sabah birlikte uyandılar. Geceki öfkesinin aksine adam sordu:

— Bir günümüz kaldı. Nereye gidelim?

Bir yere kımıldamadan izini tüketmenin verdiği üzüntüyle:

— Aman evden bir çıkalım da, nereye gidersek gidelim, dedi kadın. Şehir içinde şöyle bir tur atmaya bile razıyım! Yorulunca, denizi gören, ağaçlıklı bir gazinoda bir şeyler yer, biraz dinlenir, sonra döneriz evimize.

Adam da aynı düşüncedeydi. Şu son günü olsun gereğince değerlendirmeliydiler bâri. Yarın işe gittiğinde izni nasıl geçirdiğini soran arkadaşlarına söyleyecek bir şeyleri olmalıydı. Başladı hesaplamaya. Şehir içi tur, en azından son yüzlüğün yirmibeş lirasını götürürdü. Kalırdı geriye yetmişbeş lira. Bir gazinoya girilse, yemeden içmeden oturulmaz. Birer ızgara söylese, birer bira içilse, şöyle bir de salata getirtse, garson bahşişiydi, yenenlerin ücretiydi, imkânı yok yetmişbeş liraya sığmazdı hepsi.

Kafasını dinlendirmek amacıyla oflaya puflaya çıktı evinin balkonuna.

— Ohh, dünya varmış be!

Şu bir aylık izinde balkonun bile tadını çıkaramamışlardı. İstim üstündeki gemi gibi, harekete hazır, bekleşip durmuşlardı.

Dirseklerini balkonun korkuluk demirlerine dayayıp, çevreye şöyle bir göz attı, ohoo, deniz desen, deniz görünüyor. Ağaç desen, koca koruluk ayağının dibinde. Tren desen hemen altından geçiyor.

Karısını çağırdı, cebindeki son yüzlüğü çıkardı:

— Kasaba git, iyi tarafından bir kilo pirzola yaptır, al iki şişe de bira, gel kendi balkonumuzda şu iznin bir güzel tadını çıkaralım, dedi.

Sonra çekti iskemleyi altına, tüttürdü sigarayı, başladı izin ayının insanı çökerten yorgunluğunu keyifle çıkarmaya!

Vedat SAYGEL

DÜNYAYI OYNATAN ADAM

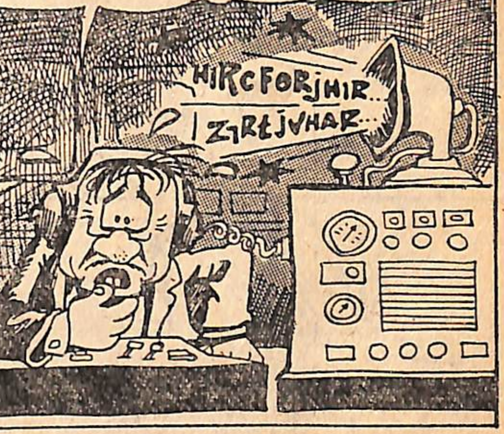

Vedat Saygel - mim uykusuz

...VELHASIL BİR PANİK İÇİNDE İDİ YERYÜZÜ...

NASA...

MASA...

KASA...

DİĞER YANDAN GÜVENLİK KONSEYİ OLAĞANÜSTÜ TOPLANTI YAPIYORDU...

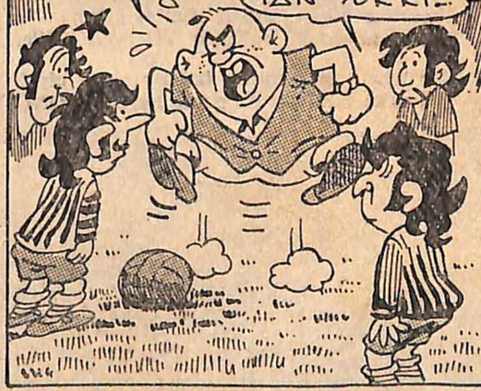

BİR TAKIM ÖRGÜTLER AJANLARINI SEFERBER ETMİŞTİ..

CIA..

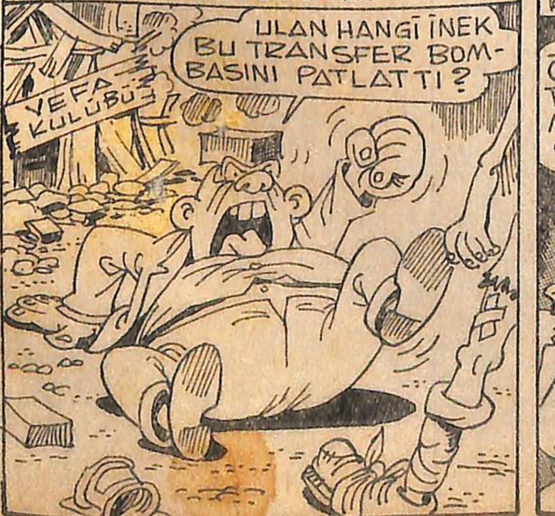
FIFA...

UEFA...

VE... BİZİM VEFA!..

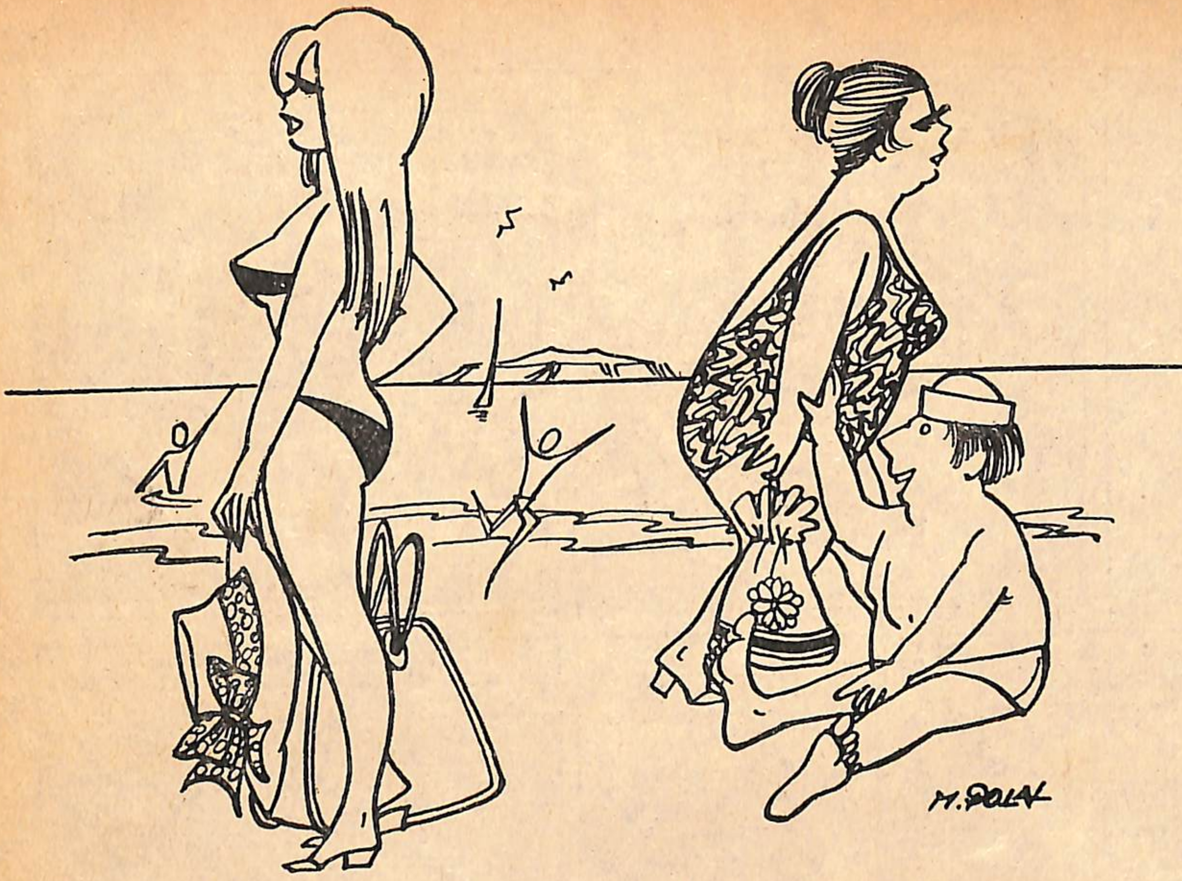

..ZEKÂ VE HÜNERLERİYLE TANINMIŞ ÜNLÜ FİLM VE ROMAN KAHRAMANLARI BİLE KOLLEKSİYONLARINDAN ÇIKMIŞTI...

— Otur be karıcığım, buranın tadı yeni geldi!..

— Ne bana yüzme öğrettin, ne boğulurke
dikiz ettin.. bir de utanmadan benimle

Oto ile aşk

Özel Oto'n var ise ne güzeller tavlarsın;
Otonun markasına göre güzel avlarsın...

Gaz kesip yaklaşırsın, kapın hafif aralık;
İki çift sözle başlar otoyla zamparalık.

Cıvıl cıvıl bir semtten geçerse şayet yolun;
Semtin Şen Dul'u ile şenlenir ANADOL'un.

Hiç üzülme arkadaş çirkinse de suratın;
İtalyan Turist Kız'ı tavlar senin MURAT'ın.

Yeşilçam Güzelleri fit olurken bonoya;
Çok güzel bir Figüran biniverir RENO'ya.

Gazı bir kökledin mi ne dağ dinler, ne tepe;
Güzel Çingene Kızı oturur kalır JİP'e.

Acaba binecek mi diye kafanı yordun;
TAUNUS'un Baldızı'nı tavladı 70 FORD'un.

Bindirmişsin güzeli: «Koçum benim,» diyerek;
Öp şu direksiyonu: «DOÇ'um benim,» diyerek...

Deftere geçsin dersen dansöz, oryantâl falan;
Hemen dâvet et varsa bir ŞEVROLE İMPALA'n.

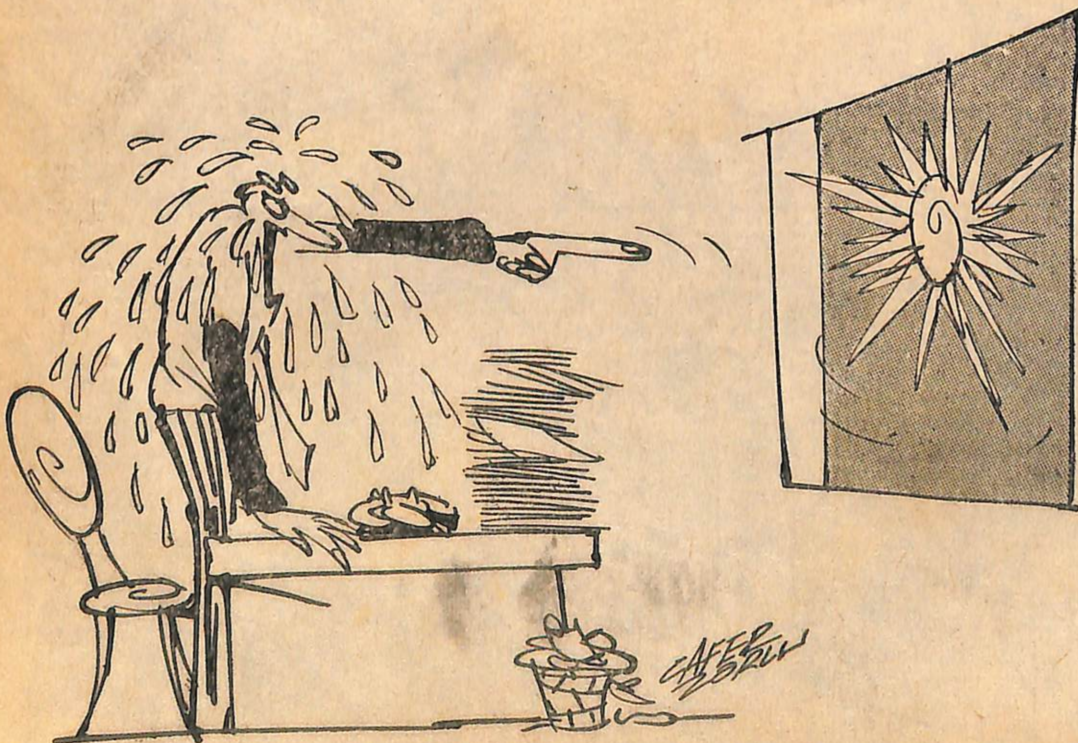
Araban olmuş yetmez, cebinde var mı jeton;
Ediver bir telefon, boş kalmasın DESOTO'n.

Merakın şuh güzelse, baygınsan seksapel'e;
Güzel Pavyon Kızı'nı attın gitti OPEL'e.

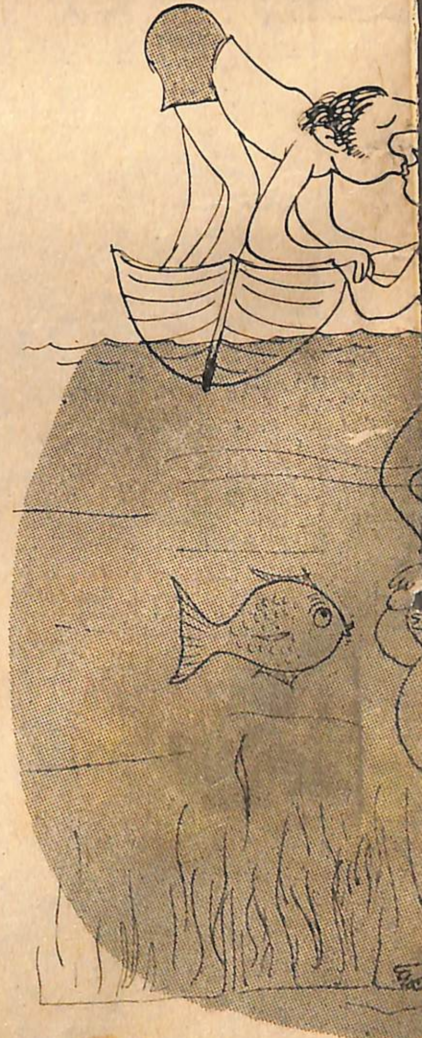
Sanma ki yalnız patlar şampanyayla vermuta;
Stiriptiz Güzeli yakışır PİLEYMUT'a.

Alıverdin otona Alman Kızı'nı gene;
Dua et altındaki külüstür VOLSVAGEN'e.

Her kuşun eti yenmez bağırır ciyak ciyak;
Yak arka lâmbanı da gazla burdan PONCİYAK.

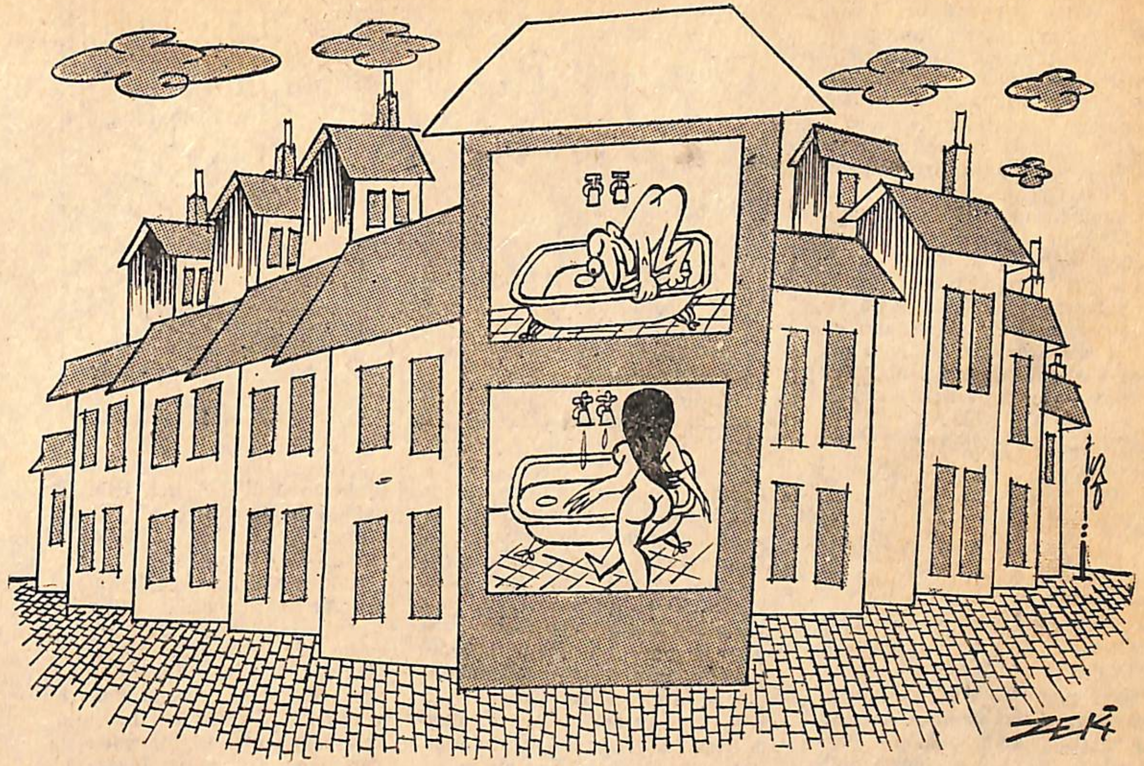
— Bugün git, yarın gel!..

Yazı

kurtardın, ne de kabinede soyunurken evlenmek istiyorsun!..

Röntgenci!

Oto ile aşk

Sosyetenin Güzeli sever Ça - Ça, Paçanga;
Diskoteğe giderken bindirirsin MUSTANG'a.

Güzellerin güzeli olur ağzına lâyık;
İsveçli Hippi Kız'ı getirdi sana BIYIK.

Dönüp dönüp bakarlar bu otoyu sürene;
Oto Stopçu Kızlar alırsın SİTROEN'e.

Cins-i lâtif'in aklı oluyor allak bullak;
Esmerler, sarışınlar sunar sana KADİLLAK.

Beceriksiz sahibi: «Hiç iş çıkmıyor,» dese;
Ben Brijit Bardot'yu atarım MERSEDES'e.

Direksiyon başında, dudağında cıgara;
Raquel Welch arzular binmeyi bir JAGAR'a.

O otoyla da artık boş gezersen çok toysun;
Süreyya'yı tavlarsın varsa eğer ROL ROYS'un.

İstanbul'a gelince fırsat geçer eline;
Buyur etsen binecek Ursula, LİNKOLİN'e.

* * *

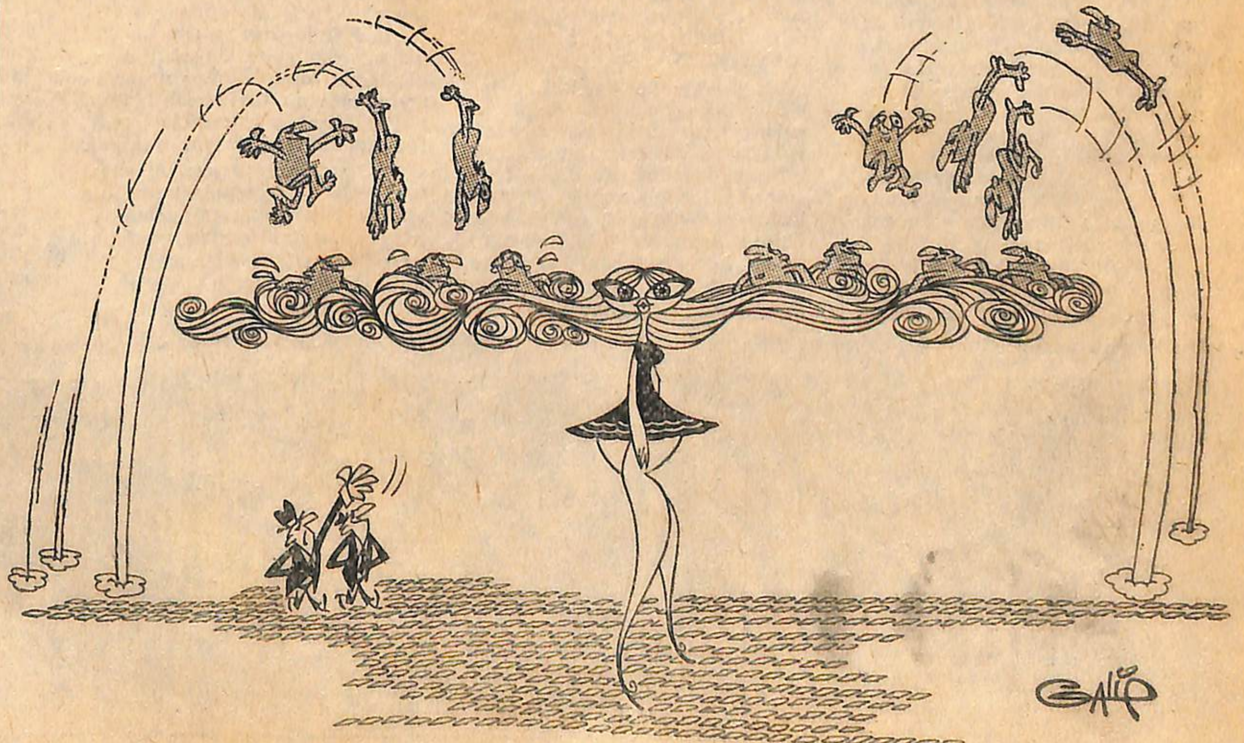
Daha nice markalar geliyor bir bir akla;
Model model otolar biter mi hiç saymakla...

Bugüne dek olmadı bizim de bir otomuz;
Yaş çıktı hep kuponlar, hiç tutmadı toto'muz.

Otom olsa gezemem içime sine sine;
Çünkü yetişmez param bu maaştan benzine.

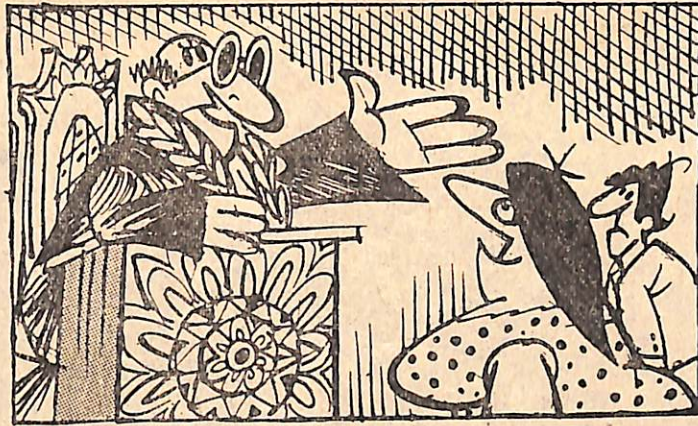
Mukadder der: Her yere tabanvayla giderim;
Yaya okurlarıma birer oto dilerim.

Mukadder ÖZAKMAN

— O kadar dalgalı ki birader, gören deniz zannediyor!..

KADIN saçını başını karıştırmış, en mazlum pozunu almıştı... Belki yüzyirminci celseye giriliyor, fakat kadın, «Hayır, ayrılmayacağım, ben kocamdan memnunum!» dediği için, üç çocuklu ve yerli filmlere meraklı hâkim bir türlü Hüsnü ile Hâdiye'yi boşamıyordu...

Hüsnü hayatını yiyen bu kadını öldürmeyi düşünmüş, fakat medenî ve terbiyeli bir adam olduğu için vazgeçmiş, karşısına alıp yalvarmış, lâkin kadın büyük bir soğukkanlılıkla ve adamı çileden çıkarırcasına: «Sürüm sürüm süründüreceğim seni... Boşanmıyacağım ve mezarında bile

parmağında halka olarak azap çektireceğim!» diye Hüsnü'yü zırdeli etmeye çalışmıştı...

Dâva neydi?... Hüsnü bunu avukatlara anlatamamıştı. Avukatlar, koltuklarında birtakım dosyalarla mahkeme koridorlarında tur atmışlar, celseye girdiklerinde de: «Müvekkilim şunu demek istiyor ki...» demekten öteye geçmemişlerdi. Hüsnü on sene içinde tam dokuz avukat değiştirmişti... Avukatların çeşidini denemiş fakat hepsinde aynı sonuca varmıştı: «Avukatlar müvekkilini değil, alacağı vekâlet ücretini düşünür»... En sonunda kendi mahkemeye girmeye karar vermişti. Yarın tam doksansekizinci celseye giriyorlardı.

Kaldığı otel odasında bir taraftan onu senelerdir rahatsız eden ülseriyle acı çekerek, hem de ertesi günkü ümitsiz celsede hâkime söyleyeceği lâfları düşünerek uyumaya çalışıyordu... Hayatı bu arada bir sinema filmi gibi gözünün önünden geçiyordu. Hâdiye'yi aldığı zaman kadının sâkin ve iyi bir ev kadını olacağını sanmıştı. Çünkü Hâdiye görünüşte koyun gibi bir poz takınmıştı. Kocasının her dediğine evet diyen bir kadın tipiydi. Fakat evlendiklerinin üçüncü ayından sonra Hâdiye Toros Canavarı gibi oluvermişti. Bağırdığı zaman evin içini toz bulutu kaplıyor, eline geçirdiğini Hüsnü'nün başına atıyordu... Maksadı neydi?... Hüsnü bunu bir türlü anlamıyordu. Allaha şükür işi fena değildi, iyi kötü evine ekmek getiriyordu... Sonra Hâdiye öyle giyime kuşama meraklı bir karı da değildi... Fakat bir hastalığı vardı: Para... Paraya âdeta tapıyordu... Hüsnü'nün gelir gelmez, bir sivil memur gibi üstünü arıyor, bozukluklara kadar götürüyordu... Hüsnü ufak tefek ve yapılış itibariyle sessiz bir adamdı. Şamatadan, marazadan hazetmezdi. Çünkü akşamları eve getirdiği defterleri yazmak ve muhasebesini tuttuğu yerlere götürmek zorundaydı... Bir içkisi vardı... O da akşamları bir duble... Ama içemiyordu. Çünkü Hâdiye başında Azrail gibi bitiyor, şişeyi kaptığı gibi Hüsnü'nün başına geçiriyordu. Hüsnü'nün başı şişe yemekten yassılaşmıştı. Her dakika korku içinde yaşıyordu. Çünkü Hâdiye'nin nereden hücum edeceği belli değildi. Doktorlar Hüsnü'de ruhî çöküntü ve korkudan dolayı ürkeklik buldular. Sinirleri laçka olmuştu. Fakat Hâdiye bağırdıkça şişmanlıyor ve irileşiyordu. Bu ters orantılı gelişme artık bir yerde son bulmalıydı.

Hüsnü bir gece meyhaneye gitti... İçti içti... Sonra meyhaneden çıkıp bir otele gitti. İşte gidiş o gidiş olmuştu... Otel odasının rahat ve gürültüsüz havası Hüsnü'ye ilâç gibi gelmişti... Tuhaf değil mi, evli olduğunu bile hatırlamıyordu... Sanki böyle bir canavarla birlikte yaşamış olan o değildi... Yavaş yavaş refleksleri normalleşti... Yüzüne gözüne kan geldi... Hâdiye'nin ne olduğunu bile düşünmüyordu. Ne olursa olsun uğursuz karı... Oh be...

Hüsnü bir kaç gün sonra mahkemeye dilekçe verip boşanma dâvasını açmıştı. Gerekçesini de medenice ve efendice belirtmişti. Karısıyla ruhî uyuşmazlık halinde olduklarını, bu yuvanın artık devam edemiyeceğini, en münasip şeyin ayrılmaları olduğunu dilekçesinde terbiyeli bir dille anlatmıştı...

İlk celseye kendi girdi. Fakat birden karşısında Hâdiye'yi ve gangster suratlı avukatını gördü. Hâdiye ve avukatı yıldırım gibi hücuma geçtiler. Bu adam karısını perişan bırakıp gitmişti.. karısı sürünüyordu... Yerlerden ekmek kırıntıları topluyordu... Karga kesip yiyordu... Oysa koca olacak herif kendi keyfinde dolaşıyordu... Böylelerini asmalı, kesmeliydi... Ayrıca öyle bir nafaka bağlamalıydı ki Hüsnü'nün gözünün güneşi sönsün, bel kemiği kırılsın...

Hâkim bile bu âni hücum karşısında şaşırmıştı... Hüsnü'ye baktı... Hüsnü, gözünde müthiş zalim bir adam gibi göründü... Hâdiye en eski elbiselerini giymiş, yüzüne en mâsum ifadesini vermişti... Zavallı bir kadındı... Öyle zavallıydı ki, dünyada ondan daha çaresiz ve biçare bir kadın daha bulunmazdı... «Zavallı Ana» filmindeki kadın bile Hâdiye'nin yanında kaymak gibi kalırdı...

İşte böylece mahkeme uzadıkça uzadı. Hüsnü kendisinin de bir avukat almasının lâzım geldiğini anlamış ve acele ile kadın bir avukat tutmuştu... Fakat Nuriye hanım, bir iki celseden sonra Hâdiye ile birlik olmuştu. Müvekkilini bayağı suçlu görür gibiydi... Hüsnü onu azledip, verdiği 1500 lirayı sineye çektikten sonra bir erkek avukat tuttu... Süleyman Şevket bu dâvayı üç celsede temizleyeceğini söylüyordu... Fakat nedense gene her duruşmadan Hâdiye galip çıkıyordu. Çeşitli kadın şahitler karı kocanın iyi geçindiklerini, Hüsnü'nün karısını sırf zevk olsun diye boşadığını söylüyorlardı. Hüsnü avukat üzerine avukat taziliyor, fakat mahkeme bir adım ileri gitmiyordu.

On sene dolacaktı yarın... Gene aynı lâflar, gene aynı mizansenlerle Hâdiye duruşmayı iki ay daha ileriye attıracaktı... Hüsnü son avukatının da işine son vermişti. Kendi girecek, son bir konuşma yapıp bu dâvanın artık kendi aleyhine de bitse umurunda olmadığını söyleyecekti. Çünkü Hâdiye'nin yüzünü görmekten kurtulamadığı için bitkindi.

O gece birtakım karışık rüyalar gördü... Rüyasında beyaz bir ata binmişti... Ertesi sabah otelin odalarını temizleyen kadına rüyasını tâbir ettirmişti. Kadın: «Hayırlı olsun... Dertlerinden kurtulacaksın» demişti.

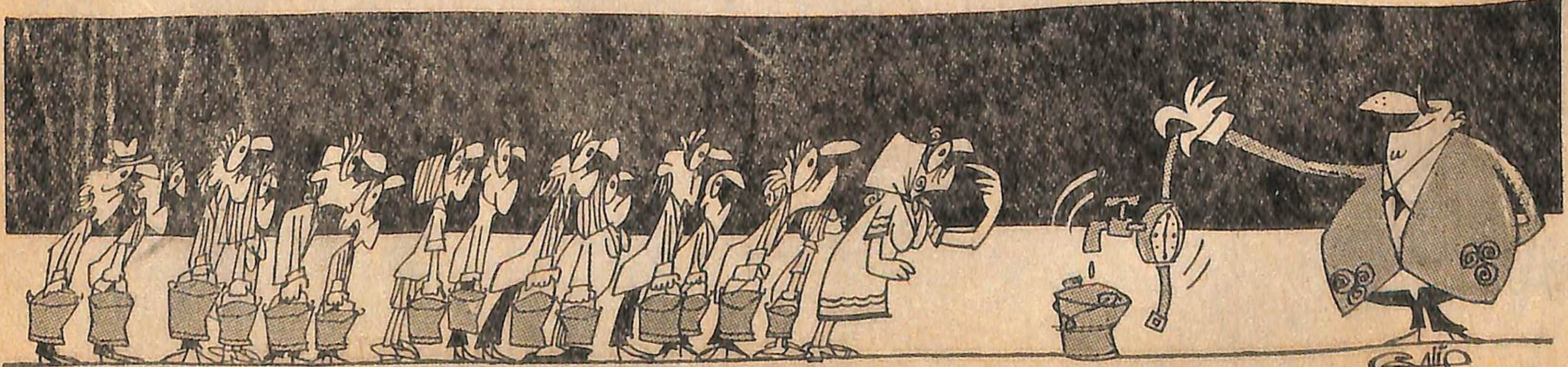
Hüsnü bu ümitle mahkemeye gitti. Bir kenara ilişti. Hâdiye ile karşılaşmaktan hem korkuyor, hem de rahatsız oluyordu... On senesinin geçtiği mahkeme koridorlarından gidip gelen avukat, dâvacı ve dâvalılara baktı... Bu mahkeme de nasıl şeydi?... Bir insan istediği zaman hür ve mutlu olamaz mıydı?... Her dâva, kendininki gibi senelerce mi sürüyordu?... İçinde büyük bir boşluk ve eziklik vardı...

Mübaşirin sesiyle uyandı... Duruşma salonuna girdi... Hâkim, gözlüklerinin üstünden Hüsnü'ye baktı... Hâdiye gene en zavallı pozuyla arzı endam etmişti... Yanında meşhur insaniyet ve hukuk timsali avukatı Şükrü Bolçene sanki bir iş yapıyormuş gibi dosyayı karıştırıyordu. Hüsnü'nün gördüğü rüya gene hayra alâmet değildi. Hâdiye melûl gözlerle hâkime bakıyordu. Rolünden bıkmamıştı. On senedir aynı rolü oynadığı için alışmıştı... Tabiî ki hâkim de belki bu rolü kabul etmişti... Gene aynı lâflar söylendi... Duruşma iki ay sonraya atıldı... Hüsnü yutkundu... Duruşma salonundan çıktı. Hâdiye yanına sokuldu. İnsanı deli eden bir sesle: «Oh olsun... Çatlasan da patlasan da ayrılmayacağım işte!...» diye lâfını soktu... Birden Hüsnü yıldırım gibi fırladı... Tam karşıdaki açık olan pencereden kendisini aşağıya attı... Bu o kadar çabuk olmuştu ki, kimse bir şey anlayamamıştı...

Herkes çığlıklar atarak pencereye koştular... Aşağıya baktılar... Gördükleri manzara şuydu: Hüsnü, aşağıdan geçmekte olan ve daha önce kendini boşayacağını vaat ederek binlerce lirasını alan üç avukatın üstüne düşmüştü... Hüsnü'ye bir şey olmadı ama avukatlar muhtelif yerlerinden yaralandılar... Demek Hüsnü'nün gördüğü rüya buydu.

Hüsnü o günden sonra dâvanın arkasını bıraktı ve bir daha duruşmalara gelmedi... Dâva lehine mi, aleyhine mi sonuçlandı öğrenemedi... Neden mi?... Çünkü Hüsnü kendini kimsenin bulamıyacağı başka bir yere gitmişti... İşin iyi tarafı, o gittiği yerde, inek ve keçilerden başka kimseler yoktu... Haaa, bir de beyaz at vardı... Hüsnü ona binip dağlara doğru hür ve rahat at koşturuyordu...

Suavi SÜALP

— İstanbul'a saatle su verilecek. —

7 gün

PAZARTESİ :

Çaresizlik

Avrupalıların «Seks yemeği» adını verdikleri şu bizim bildiğimiz koç yumurtası, Almanya'da yasaklanmış. Nedenini araştırmanın gereği var mı?

Türk ve İtalyan işçilerinin sayesinde adlî olayların rekor seviyeye çıktığını gördüler, her olayın bir kadın yüzünden çıktığını anladılar, milyonlarca insanı kısırlaştırmanın güçlüğünü görünce, seks yemeğini yasakladılar!

SALI :

Su gelmez ama...

Dünya Bankası, İstanbul'un suya kavuşması için 500 milyonluk bir kredi açmış.

Eee, yakında bolluk ve berekete kavuşacağız demektir.

Hele döşensin borular, açılsın kanallar, arklar; Allah bilir musluklardan su gibi akacak mark'lar!

ÇARŞAMBA :

Altın öğütler

Uzmanların görüşlerine büyük önem veren gazete, motorlu araç kullananlara öğüt üstüne öğüt veriyor:

«Yola çıkmadan önce, havanın nasıl olacağına bakın.»

Doğru. Meteoroloji, havanın yağışlı geçeceğini söylerse korkmadan yola çıkın, açık olacağını söylerse, bir can yeleği uydurmaya bakın.

«Dalgın olmayın.»

Çok doğru. Direksiyon başında dalar giderseniz eğer, ifade verirken kaç kaza yaptığınızı nasıl hatırlarsınız birader?

«Yola çıkarken arabanızın bakımını yapın.»

Yanlış anlaşılmasın. Suyuna, benzinine, yağına bakın; frenine, rotuna el sürmeyin sakın!

«Temmuz ayında daha dikkatli olun.»

Malûm, mevsimin en sıcak ayıdır Temmuz. Dikkatinizi çekti mi süper mini etekler, lâmı cimi yok, havaya dikilir tekerlekler!

Haydi hepinize hayırlı yolculuklar şimdi.

PERŞEMBE :

Var mı, yok mu?

Belediye Sarayındaki makam odası kurşun yağmuruna tutulan Atabey, «Hayret» demiş, «düşmanım olduğunu sanmıyordum.»

Biz de sanmıyoruz. Size kim olabilir düşman? O kadar borçlu, o kadar dertlisiniz ki, yerinize geçtiğine bin pişman olur sizi aradan çıkaran düşman!

CUMA :

Peki, ne yapacağız?

Marmara'nın çeşitli yerlerinden alınan su örneklerinin tahlilinden sonra sonuç açıklandı:

«En mikroplu deniz, Marmara!»

Şimdi sıra, geçimlerini deniz ürünlerine bağlayanlarda. Şikâyet şikâyet üstüne.

Oltacı feryat ediyor:

— Bu sularda ne uskumru yaşar, ne istavrit!

Dalyancı feryat ediyor:

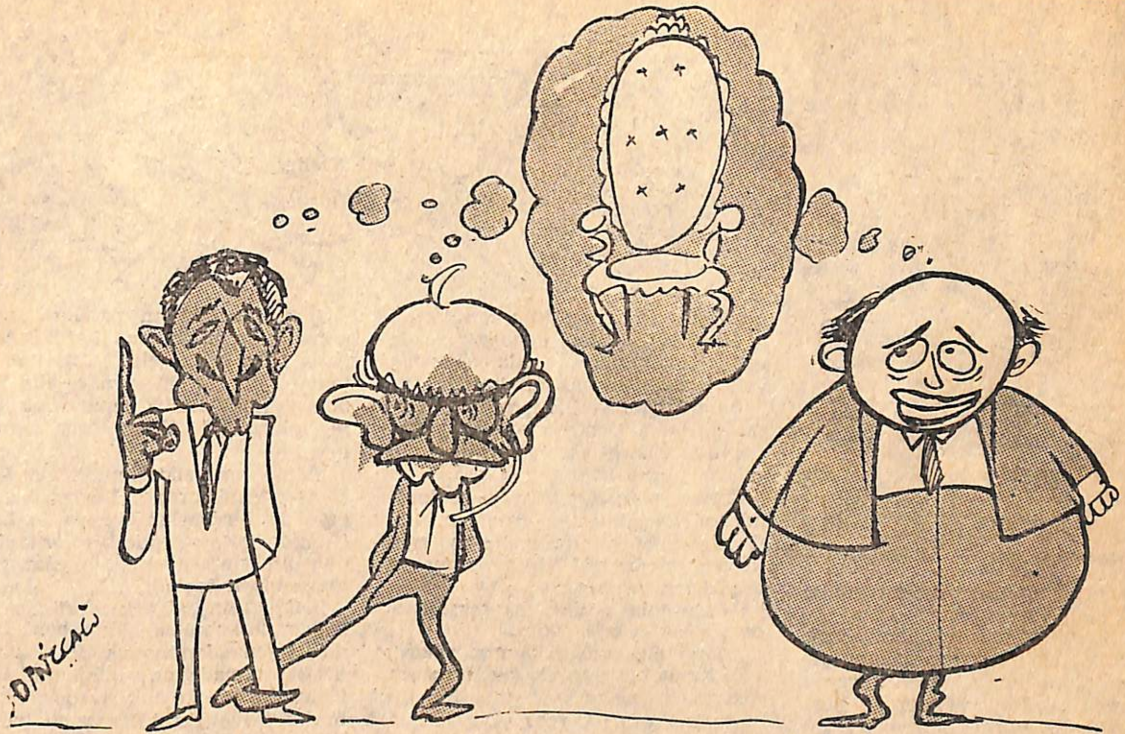
— Bu sularda ne palamut yaşar, ne torik!...

Zokacılar feryat ediyor:

— Bu sularda ne köpekbalığı barınabilir, ne kılıç!...

Öyleyse karar verin bakalım: Ne yapacağız Marmara'yı?

Ya haritadan sileceğiz, ya da halka açık büyük bir plâj haline getireceğiz.

Zira mikroba karşı muafiyeti yeryüzünde sadece bizim halkımıza vermiştir yüce Tanrı. Öyle olmasaydı bunca yenip içilenlerden sonra memlekette kalır mıydı bir canlı?

CUMARTESİ :

3 — 3 = 0

Sivas Havaalanı trafiğe kapatılmış.

Hem de ansızın. Seferdeki uçaklara haber dahi verilemeden...

Peki, nedir bu ani kararın sebebi? Alanda bir çökme mi oldu?

Olmamış.

Haberleşme kulesinde bir aksaklık mı meydana geldi?

Gelmemiş.

O halde neden?

Gazetelerden öğrendiklerimizi nakletmekle yetinelim.

Efendim, bu alanın zaten üç kişilik personeli varmış.

Biri hasta olmuş. Biri izin almış... Biri de istifayı basmış!

Eee, devlet yeniden kadro kuracak değil a...

O da tutmuş, havaalanını trafiğe kapamış!

PAZAR :

Ölümlerden ölüm beğen

«Eşinin fotoğrafını yaylım ateşine tuttu ve intihar etti!»

Niçin?

Rüyasında eşinin kendisini aldattığını gördüğü için...

«Elektrik direğinden atladı!»

Niçin?

Bunaltıcı sıcakta buzlu rakıyı fazla kaçırdığı için...

«Çaldığı arabayla kaza yaptı!»

Niçin?

Şoförlüğe özendiği için.

Hani bir de Kuzey İrlanda'da meydana gelen can kaybını görmüyor muyuz gazetelerde, katıla katıla gülmek geliyor içimizden...

İlâhi, sizdeki de ölüm, bizdeki de ölüm...

Ama rüya görmek, kafayı bulmak, meslek sahibi olmak gibi sebepler varken, bağımsızlık kavgası yapmak da nesi oluyor gülüm?

Olacağı buydu

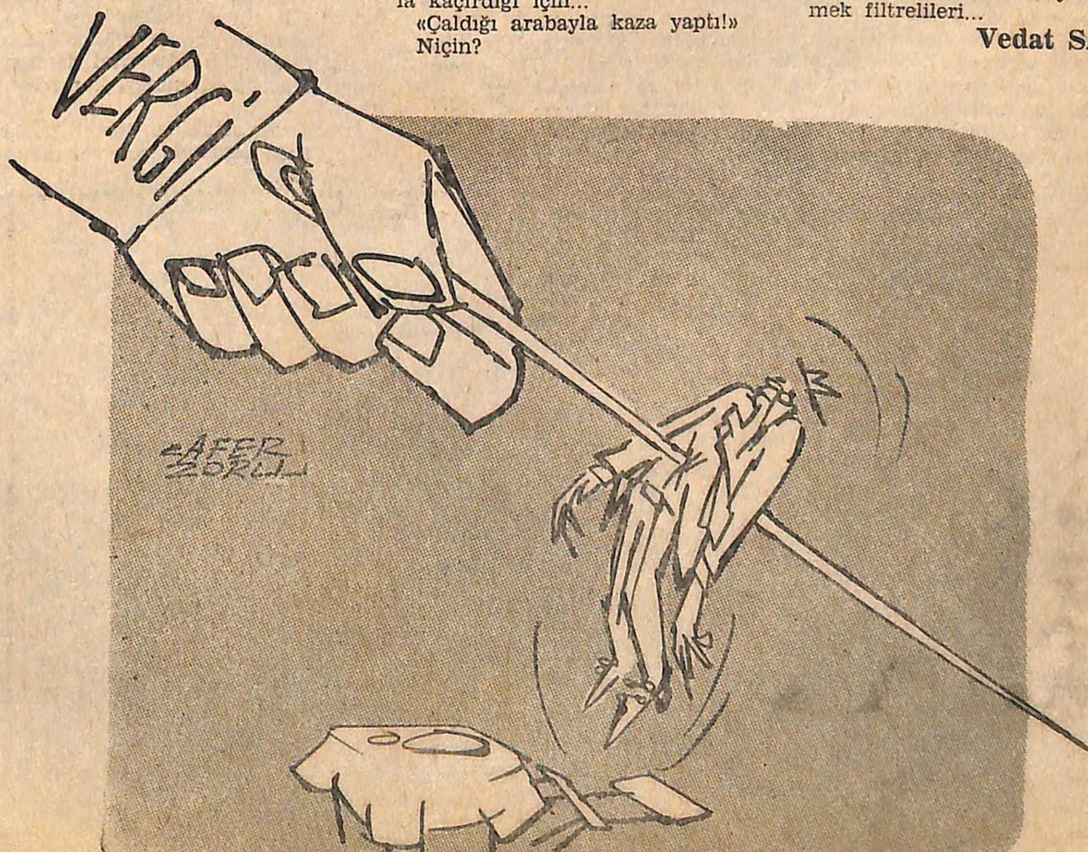
İşte haber:

«Şehirdeki tombalacılar toplanıyor.»

Bekliyorduk zaten.

Bir haftada iki tombalacının cinayete kurban gittiğini görünce polis yetkilileri, piyasada darlığı önlemek için hemen emniyete aldı demek filtrelileri...

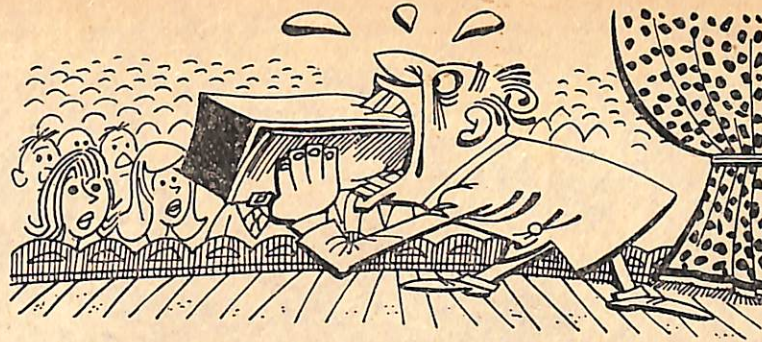
Vedat SAYGEL

— «Şiş» yiyenlerden vergi alınacak. —

Yapacak İş mi Yok?

Sulhi Dölek

BİZİM oralarda bütün günler biribirine benzerdi ama, pazartesilerin yeri bambaşkaydı. Çünkü her pazartesi sabahı, yıllardır İstanbul'da odacılık yapan Karamuk Cevdet'in gönderdiği gazeteler gelirdi. Bizim köyden çıkan tek büyük adam Karamuk Cevdet'ti ve de helâl süt emmiş olduğunu, bizleri gönlünden çıkartmadığını yıllar yılı usanmadan gönderdiği gazetelerle belli ederdi.

Pazartesi günleri hiç değilse öğleye kadar kimse oyun moyun oynamazdı kahvede. Sadece gazeteler çekelene çekelene kıraat edilir, muhtar da yazılanların yorumunu yapardı.

Herkesin sevdiği gazete başkaydı. Arabacı Salih ve takımı bol çıplaklı gazeteleri alıp çekilirlerdi köşelerine. Taşkafa Çetin'le avanak avanesi futbola fazla sayfa ayıran gazeteleri kapıverirlerdi. Biz arta kalanlar da, arta kalan gazeteleri alırdık.

O gün de muhtar, bir devlet büyüğümüzün «Ülkemizde hamdolsun işsizlik sorunu kalmamıştır» diye verdiği demeci okuyup, «Elbet kalmamıştır, çünkü bütün işsizlerimiz Alamanya'lara gitmişler ve de işsizlik illetini de yanlarında götürmüşlerdir» diyerekten rüya tâbir eder gibi açıklamasını yapıyordu.

İşte cayırtı o sırada koptu.

Bu cayırtı, hepimizce iyi tanınan bir cayırtıdır. Ardarda otuz boş teneke, gıcırtılı bir kağnının ardına bağlanmış da sürükleniyormuş gibi... Bir bağırış, bir çağırış...

Biz ne zaman kahvede otururken bu kesilesi cayırtıyı işitsek, anlardık ki köye bir yabancı gelmiştir ve de çoluk çocuk, tavuk cücük, öküz buzağı tümden ardına takılmıştır.

Bu dediğim gün bir yağmur vardı ki, sel götürüyor ortalığı... Tamam, elin herifi aklını yitirmişti buralara gelmek için.

Çocuklardan biri kahveyi gösterdi adama. Beriki bizden yana yöneldi. O ıslık sıçanı gibi kahveye sığınırken ardındaki alıklar alayı da dağılmaya başladı.

— Merhaba ağalar! diyerek sırtındaki ıslak ceketi çıkardı.

Adamı alıp ocağın yanına çökerttik. Eline bir bardak çay tutuşturduk. Ağzı teneke kaplıymış gibi bir yudumda yuttu kaynar çayı. Sonra da kardeşlik, ister inan ister inanma, bardağı çatır çutur yemeye başladı.

Şaşkınlığımızdan ağzı açık ayran budalası gibi bakakaldık bir süre. Muhtar manzarayı kaçırmıştı. Herife bir çay daha söyledik. Onu da içti. Bardağı da peynir şekeriymişcesine yedi gene.

Eh, iş güç yok, eğlence çıkmıştı bize... Sıradan herkes birer çay söylemeye başladı. Seyrandan usandığımızda kahveci Kâmil'in bardakların yarısı tükenmişti.

— Nedir bunun kerameti? diye neden sonra aklımıza geldi sormak. Aldık adamın çevresini:

— Söyle yahu, dedik. Nasıl göçerttin onca bardağı?

Herifçi:

— Meslek sırrı, deyip soruları savuşturduktan sonra kasketine davrandı:

— Bu da bizim geçimimiz ağalar. Gönlünüzden ne koparsa...

Para istiyor herifçioğlu.

— Hadi len! dedik. Beleşine o kadar çayımızı içtin. Bir de üste para mı istiyorsun utanmadan?

Adam herkesi dolaştı. Kimseden beş kuruş kopartamadı. Bu yetmezmiş gibi bir de kahveci Kâmil:

— Yediğin bardakların parası... diyerekten gırtlağına çullandı garibin.

Gerçi bardakların parasını falan almadık sonunda ama herif kuyruğuna baka baka çekti gitti ister istemez... Meğer bu divane, köy köy dolaşıp hokkabazlık yaparak geçimini bulurmuş. Aklına turp sıktığımın...

Aklına turp sıktığımın... Önceleri böyle düşünüyordum. Derken benim akla da bir şeyler olmaya başladı. Kafamın orta yerinde bir soru, «Neden olmasın?» diyerekten yılan gibi kıvranmaya başladı.

Uzun sözün kısası kardeşlik, o yaz soluğu İstanbul'da aldım ben. Bardak yiyen adamın pek de o kadar divane olmadığına hükmetmiştim. Onun hatası köylük yerde hokkabazlık taslamaktı. Bense bu hatâyı işlemiyecek, ekmeğimi İstanbul'da arayacaktım.

İstanbul'a geldiğimin devrisi günü, bizim odacı Cevdet'i makamında ziyaret ettim. Beni damdan düşmüş gibi karşısında görünce şaşırdı. Hele neden geldiğimi söyleyince daha da şaşırdı:

— Hadi len! dedi. Bas git işine... İstanbul'da öyle hokkabazlar var ki, sana aralarında ekmek bulunabilemez. Daha «Hokkabazım» diye ağzını açmaya kalkarken hap gibi yutuverirler seni.

Ben bir söylediysem bu kırk söyledi. Sonunda da yarı yarıya caydırdı beni.

— Peki, dedim, ne yapalım...

Dönmesine döneceğim köye ya, gelmişken şu İstanbul'u bir iyi gezip göreyim, dedim. Bu fırsat kaç kez geçer adamın eline?...

İşte şimdi menecerim olan Metin'le kahvenin birinde tanıştım o günlerde.

Hokkabazlıktan anlamasına anlamıyordu ama, kafası cin gibi çalışıyordu. Her şeyin püf noktasını bilir gibiydi. İstanbul çocuğu ne de olsa... Benim niyetimde ciddi olduğumu görünce, bilmediklerini de başkalarına sorup öğrenmeye karar verdi.

İşte bizim ortaklığın temeli böyle atıldı. Kısa zamanda çok yol aldık. Bir kaç günde bilmediğimiz kalmadı. Neler öğrendiğimize gelince...

Bütün bir cileti alıp ağzına atarsın. Cilet dediğin en gevrek çelikten yapılır. Dikkatle dişlerinin arasında çıtır çıtır çiğner, unufak olunca da yarım bardak suyla yutarsın.

Cam yemek de aynı aşağı yukarı. Onu da kavradım. Kâğıt, pamuk, kumaş, naylon torba gibi şeyleri yerken midem kalkıyordu önceleri. Zamanla alıştım. Ha, unuttum söylemeyi, barsaklara ya da mideye zararı dokunabilecek şeyleri yemeden önce bol bol haşlanmış patates yemek gerekiyordu. Haşlanmış patates bizim mesleğin en önemli noktalarından biri. Çünkü yenilen sert nesnelerin etrafında topaklanıp adamın bir tarafının yırtılıp zedelenmesini önlermiş.

Ben kendimi yeterince hazır bulunca, sahneye çıkmak için sabırsızlanmaya başladım. Başlangıçta hiçbir iş kolay değildir, bilirsin. Hele bizimki gibi insanların heyecanlarına hitap eden mesleklerde az buçuk isim yapmak gerekir. Böyle diyordu Metin. Sonra da ekliyordu:

— Eh, meşhur doğmadık diye her şeyi bir yana bırakacak değiliz. Kendi ismimizi kendimiz yapacağız.

Düğün salonlarıyla başladık. Metin bir kemancıdan taktiği almıştı. Salonun kapısına dayanıp:

— Düğün sahibiyle görüşmek istiyorum, diyeceksin.

Adam gelince de marifetlerini sayıp pazarlığa girişeceksin. Kabul edildin mi tamam, üç beş kuruşu kıvırdın demektir.

Başlangıç pek iç açıcı olmadı. Düğün sahipleri zaten yaptıkları olur olmaz masraflardan illâllah demiş oluyorlar, «Kusura bakma kardeşim» deyip başlarından savıyorlardı.

Yılmadık. Yavaş yavaş insanları etkilemesini de öğreniyorduk. İlk kabul edildiğimiz düğün, bir sünnet düğünüydü. Büyük bir heyecanla, Metin'in masanın üstüne dizdiği ıvır zıvırı yemeye koyuldum.

Dâvetlilerin arasındaki heyecanı görmeliydin kardeşlik. Herkes candan gönülden alkış tutuyordu. O ilk gecenin tek kötü olayı, ben ağzımdan ateş çıkartmak için ilâçlı pamuğu yerken, sahne kenarındaki masada oturan bir dâvetlinin:

— Ha poh yiyesiceye bakın hele!.. diye bağırması oldu.

Bunun dışında her şey yolunda gitti. İki sünnetli çocuğu bile güldürmeyi başardım. Zaten şimdiki tecrübeme dayanarak şunu söyleyebilirim ki, sünnet düğünlerinde sünnet olan çocukları öteki düğünlerde de damadı eğlendirebilirsen, dâvetlileri falan haydi haydi eğlendirirsin.

Mesleğimin ilk gecesinde elime geçen para onbeş kâğıttı. Onu da Metin'le yarı yarıya paylaşmıştık. Altı ay sonra ise, gecede ikiyüz liraya para demez olduk. «Yürü yâ kulum!» demişti bir kez Tanrı. Yürüdük biz de...

Gazinolara da çıkmaya başladım çok geçmeden. Gazinolar parlak ücretler veremediklerinde, ya da İstanbul'da düğün mevsimi bittiğinde, gelsin Anadolu turneleri...

İşte kardeşlik, ben bugünkü paramı ve ünümü böyle yaptım. Sırf yiyicilik kabiliyetim sayesinde. Bunu gazetende böyle yazarsın. Menecerim Metin bile durmadan:

— Senin bu yeryüzünde yiyemiyeceğin herze yoktur patron diye alkış tutar bana.

Bak kardeşlik, aklıma bir şey daha geldi şimdi. Bu söyleyeceğimi ister kat, ister katma yazına. Hani o dediğim bardak yiyen adamın köye geldiği gün, gazetelerde «İşsizlik yoktur» diye yazıyordu. Bak, bugünkü gazetenin de başlığı aynı. Tabii işsizlik olmaz bey kardeşim, elbet olmaz. Herze yemenin bile meslekten sayıldığı bir memlekette kim işsiz kalır?

Sulhi DÖLEK

Bir kilo barbunya balığının kilosu 90 lira. — Gazeteler —

— Ver bir kilo barbunya fasulyesi!..

ÖĞRETMENİN ÇİLESİ

(Ne oldun — Ne aldın?)

Başta kellik
Ayakta topallık,

Kolda kesiklik
Seste kısıklık
OLMACAYAK.

Gözde renk körlüğü
Beyinde görüş darlığı

Akılda kaçıklık
Benizde geçiklik
Ağızda açıklık
Yüzde göçüklük
OLMACAYAK.

Dilde pepelik
Boyda cücelik

Parmakta eziklik
Tırnakta bozukluk
OLMACAYAK.

Dudakta yarıklık
Dişlerde çürüklük

Sırtta kaşınma
Deride aşınma
OLMACAYAK.

Kulakta sağırlık
Kiloda ağırlık
Boğazda oburluk

Davranışlarda hafiflik
Vücutta zayıflık

Sinirlerde dengesizlik
Bünyede halsizlik
OLMACAYAK.

....

Zekâ dolup taşacak
Beşbin metre koşup
Beş kasadan takla aşacak.
Eşsiz resim çizecek
Uçsuz yazı yazacak
Keman, mandolin alacak
Kusursuz çalacak.
Noterden kefaletli
Doğuştan maharetli
OLACAK.

Sosyalı mükemmel,
Cebiri en güzel,
Tarım'ı dokuz, metodu on,
Psikolojisi tam OLACAK.

BÜTÜN BUNLAR OLUNCA:

Bir köye tâyin edilecek
Çalışıp didinecek
Azıcık maaşla geçinecek.
Evlenmek için,
Yataktaki babası için
Çoluğu çocuğu için
Hastalığı için
Para biriktirecek.
Müfettişine tavuk pişirecek.
İmamla — muhtarla çekişecek.
Baktı ki olmayacak
Fırsatını bulursa
Yükseğine gidecek.
Ortaokula öğretmen olacak
Bedava müdürlük yapacak
Müdürlükten istifa etmek isteyince
Öğretmenlikten de istifa etmiş sayılacak.
Öğretmen Okulunu kazanamayanlar
Doktor, mühendis olacak
Odalar Birliği bir toplantıda
Haklarını elde ederken,
İdareci — Öğretmen yan ödemede
Ebelerden, sağlıkçılardan sonraki
Sırasını bekleyecek.
Derken bir gün gazeteler yazacak:
«Öğretmen ve okul müdürlerinin
Yan ödemeleri
Gardiyanlarla birlikte ayarlanacak.»

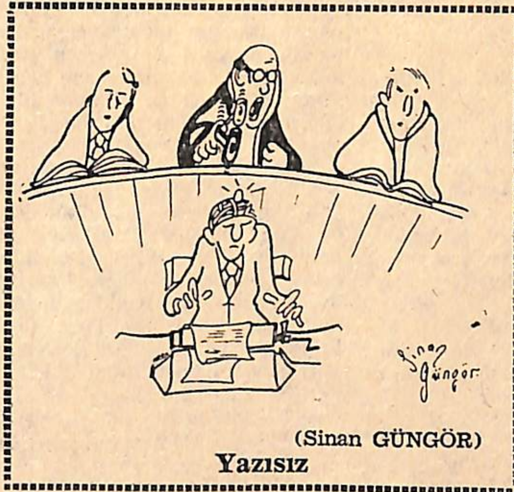
Koskoca liseyi yöneten müdür,
Yüzelli lirayı alınca
Ebelere imrenecek.
Kim imrenmez ki:

Mesai saati yok, evrakı yok
Zamlı maaşla bahşişi çok,
İğnesi ilâcı dediğin gibi
Gam kasavet yok, teftiş yok,
Gönlü tok, karnı tok.
HEP BÖYLE HİZMETE KARŞILIK
HEZİMET.

Ey, Milletleri millet yapan,
Sen işine devam et, azmet,
Akıllarına gelirse
Elbet büyükler gönderir bir himmet.
Hidayet, dertlisin acı söylersin
Söylersin de neylersin
Haklısın ama,
Bir gün Fizan'ı boylarsın.

HİDAYET AYKAN

Sizin için

(Sinan GÜNGÖR)

Yazısız

SURET

Bir seçim öncesinin kalabalık mitinglerinden birisinde, kürsüdeki zat nutuk atıyordu. Bu arada kürsüye beş altı metre mesafede işportacının biri:

«— Batan fabrikanın malları, yüzde elli tenzilât!» diye bağırarak satış yapmaya başladı.

Kürsüdeki zat:

«— Sus be adam, sen kimsin?» diye çıkışır.

İşportacı ise:

«— Sen kimsin, önce onu söyle?» der.

«— Ben milletvekiliyim!...»

İşportacı sükûnetle:

«— O halde senin susman lâzım. Çünkü aslı varken bir şeyin sureti kıymetsizdir. Ben millet'im! der.

Ekrem TERZİOĞLU
Tahsin Soylu Cd. 229 ANAMUR

GÖRMEDİM

Baktım
Camı gördüm
Baktım
Ay'ı yıldızı
Bulutları
Gördüm.

Toprağı taşı
Suyu ağacı
Uçan kuşları
Gördüm.

Şırıl şırıl akan
Irmakları
Pırıl pırıl yanan
Denizleri
Gördüm.

İnsaflı ol
Be para
Biraz da seni
Görelim.

NOT: Seni görmek istemiyorsa Ben varım.

İMZA: Hediye kuponu.

R. FAİK YOZGATLIGİL
Seferihisar/İZMİR

OKULUN ADI

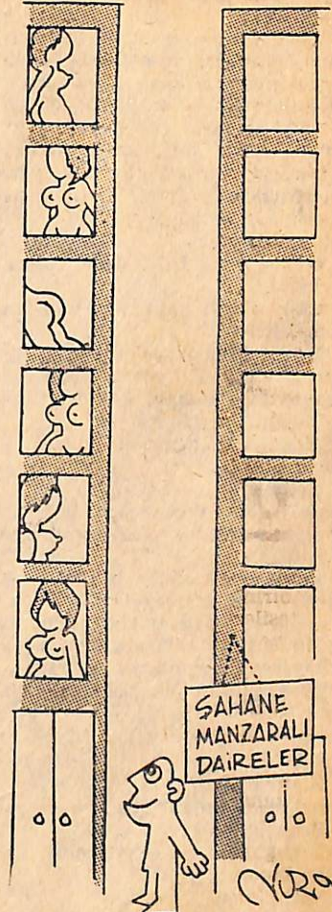
İskenderun'a çok sevdiğimiz dört yaşındaki yeğenimi görmeye gitmiştik. Kendisi Ana Okuluna gidiyordu. Sorduk:

— Elif, okulun adı ne senin?

Aldığımız cevap bizi çok güldürdü:

— Okulumun adı «Mithatpaşa», soyadı da «Ana Okulu»...

Sevgi ERDEMİR
Hacettepe Hastanesi Fizik Tedavi bölümünde Fizyoterapist.

(Nuri BİLGİN)

GİŞEDE

Şehre ilk defa inen bir köylü, gişeden bilet alan kalabalığı görür. O da bu topluluğa uyarak bilet almayı düşünür.

Bekler bekler, kuyruktakiler bitecek gibi değil. Sıradan çıkarak gişenin önüne gider, başını gişeden içeri sokarak:

— Bana da bir bilet ver, der.

Gişeci:

— Arkadaş ne yapıyorsun? Başını çek, bura gişedir, der.

Adam bu söze sinirlenerek:

— Ben de gişiyem, hoş avrat degülem- diye çıkışır.

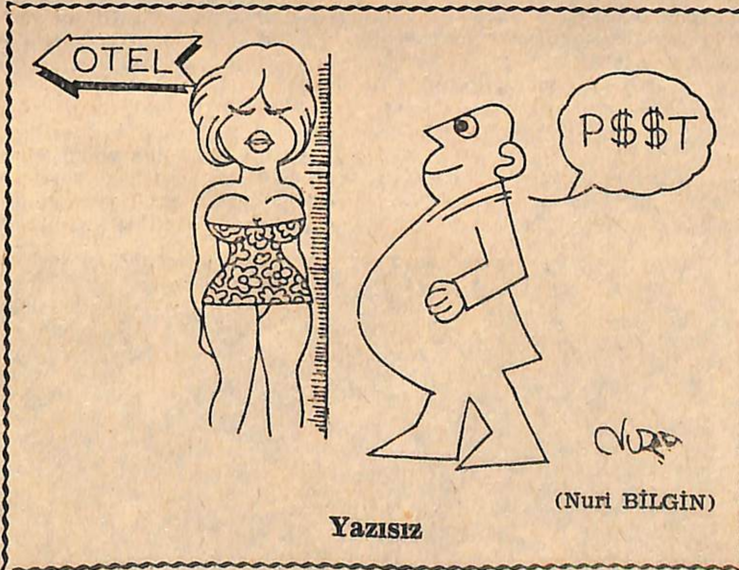
M. Şükrü ARIŞAN
Üsküdar Halide Edip Adıvar Ortaokulu Md. Yardımcısı
Üsküdar/İSTANBUL

BEDAVA SİHİRBAZLIK

Halktan bir türlü rağbet görmeyen seyyar bir hokkabaz, şehrimizde verecek olduğu bir oyunu herkesin serbestçe girip bedava seyredebileceğini ilân etmişti. Salon ağzına kadar doldu. Hokkabazın numaraları bitince, dışarı çıkmak isteyenler şu levha ile karşılaştılar:

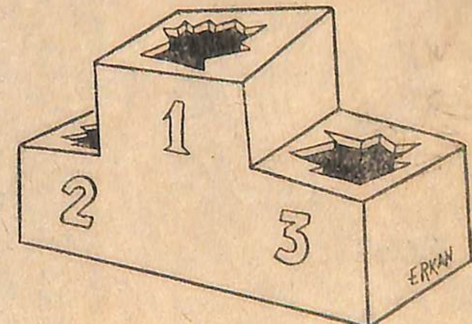
«Dışarı çıkmak 100 kuruştur.»

Orhan ACEMİ
4277 So. No. 3 Karabağlar/İZMİR

(Nuri BİLGİN)

Yazısız

(ERKAN)

Ağır siklet şampiyonası!

— 30 —

Oradaki komisyoncunun önüne konmuş pırıl pırıl bir arabayı gösterdi Durmuş:

— Bak, dedi, olacak ki bundan bi tane, istediğin gızı alacan, sona da içine goyup köve götürecen... Nasıl buban iki öküz diyor, ben de bu taksiyi derim. Olsa param, heç durmam alırım. Severim gezmesini ben, burdan binecen, sürecen Angara'ya, sürecen İzmir'e... Yanında da sarı gafalı bi avrat...

Güldü Durmuş:

— Öhhöö ruya işde, dedi. Bizimkisi ruya...

Yaklaşıyorlardı kaldıkları bodrum katına. İdiris:

— Gardaş Durmuş, dedi, beni ne zaman götürecen o avrat bazarına?

— İstediğin zaman, istersen hafdaya böğün, hı eyi mi?

— Eyi... Gel isdersen birez, bubamnan oturun...

— Geliyim...

İdiris önde, Durmuş arkada, bodrum katına indiler. Her taraf şırıl şırıl rutubetti.

— Vallaha ölürsünüz burda, dedi. Selâmünaleyküm Halo dayı...

Halo dayı, bulgur pilâvı pişiriyordu. Elindeki tahta kaşığı, teneke kutunun yanına koyduktan sonra:

— Hoşgeldin oğul, gel hele gel, dedi.

Durmuş, yorganın ucuna iliştikten sonra sordu:

— N'apıyordun?

— Aş oğul, bulgur aşı...

— Bereketli ola.

— Sağol... Zatime ağşam oldu, gal ağşama barabar yiyek.

— Sağol dayı...

— İdiris'nen mi dolaştınız?

— Heye...

— Ben dedim ona get dedim, ne oturacan bire herif, Durmuş'nan gavede otur, dedim.

— Hem oturduk, hem gezdik dayı...

— İşde böyle gurban, burya gelince hem avrat olduk, hem de erkek.

— Öğretsene bişirmesini buna da.

— Ben yaparım... O da gutuyu çanağı yıkıyor.

— Nasıl soğuk oluyor mu bura geceleri?

— Bak, pencireye kâat çakdım, sona altımıza da kâat serdim, eyi...

— Daha önce gelseydiniz, bizim odada yer vardı. İki hemişerim getdi, onların yerine iki dene Çorum'lu aldık. Her birimize ayda yirmi lira düşüyor...

— Eee bizimki daha az desene, hafdalığı ikibuçuk lira.

— Neee? dedi Durmuş dizine vurup, haftalığı ikibuçuk lira mı?

— Heye...

— Sarıbıyyık mı alıyor bu parayı?

— Heye, dün yemiyemizden dutdu...

Tekrar dizine vurdu Durmuş:

— Ulan be, ulan bee! dedi. Bak sen şu pezemek dölüne, belli efendi belli, yatmış bi kere orusbu gassığında hayretmez. Dinime imanıma

HALO DAYI

MUZAFFER İZGÜ

patronun haberi yoktur... Ulan be insan şu iki fakirin haftada ikibuçuk lirasına tenezzül eder mi be? Halo dayı...

— Buyur oğul...

— Vallaha patronun habarı yokdur...

— Demiş ağaya, ağa ilkin ırazı gelmemiş amma, çok yalvarmış Sarıbıyyık. Sonunda ağayı ırazı etmiş.

— Yalan vallaha yalan! diye bağırdı Durmuş. Hem ben size bişe deyi mi, sizin yemiyelere de badik atıyor bu dürzü. Heç bu zamanda on liraya, onikibuçuk liraya yemiye olur mu?

— Sen gaç alıyon oğul?

— Yirmiiki buçuk... Sen de benim gadar çalışıyon dayı, belkim benden daha çok.

— Amma ben ehdiyarım oğul...

— Eyi, ya İdiris?

— Belkim ilerde üsgeltirler...

— Sarıbıyyık ha... Öyle anasının gözüdür ki o...

Halo dayı:

— Boşver oğul, dedi, kimsenin hakgı kimsede galmaz.

Eliyle koynunu gösterdi:

— Nasıl olsa bizim bozun guyruğu çıkdı, dedi. İşallah bu hafda da, garanın guyruğu, gelsin hafdaya bozun dırnağı, öteki hafda garanın dırnağı, derkene derkene bir gün bi bakmışın Halo dayınız binmiş mekineye uçmuş...

— İşallah dayı amma, niye hakgını yisinler?

Pilâv pişmişti... Halo dayı son kez şöyle bir karıştırdıktan sonra, indirdi teneke kutuyu. Yere, yanları tivsimiş bir çul serdi, koydu kutuyu ortaya.

Durmuş'a:

— Getme ha oğul vebalım galır, barabar yiyecik, dedi... Şindi bi de soğan gırdık mı bunun yanına...

İdiris gitti, bu arada kahveden testiye su doldurdu geldi. Sonra, yirmibeş kuruşa almış oldukları Amerikan bira kutusundan yapılma su tasını da testinin yanına koydu. Halo dayı, kaşığı Durmuş'a uzattı:

— Buyur oğul!...

Baba oğul ortaklaşa kullandıkları bir kaşıkla, Durmuş tahta kaşıkla giriştiler bulgur pilâvına... Halo dayı:

— Yağından mı, duzundan mı, suyundan mı, bilmem yoğsam havasından mı heç benzemiyor bizim oranın pilâvlarına, dedi. Ben diyom ki şu kâat yağları... Neyise, melmekette hep bulgurdu, heç olmazsa burda ara sıra fasulye gaynadıyok, patatis gaynadıyok... Geçen gün de ilâhana haşladık amma, ne ben sevdim, ne de oğlan. Dökmedik, yidik... Biber isden mi biber?

— Ver, dedi Durmuş.

Halo dayı, merdivenin ucundaki bir tahta parçasını kaldırdı altından küçük bir kesekâğıdının içindeki biberi aldı getirdi. Sofraya biber konunca, daha başka türlü oldu iştahlar, soğan, bir bibere batırılıyordu, bir tuza, sonra bulgurun ardından atılıyordu ağıza. Hele, üç beş kaşıkta içilen buz gibi su, tamam ediyordu mideleri, çivi gibi... İlk kez Durmuş dedi:

— Elhamdüllâh!

— Yi oğul, dedi Halo dayı, ösgüz malı deel...

— Yoo doydum vallaha Halo dayı...

Ardından İdiris sildi elini ağzını çulun kenarına... En sonra Halo dayı kalktı. İdiris, iki kaşığı götürdü tahtanın üzerine bıraktı, Halo dayı da, pilâv kutusunu tekrar iki tuğlanın üstüne koydu. Sofra kalkmıştı. Durmuş biraz daha oturdu, Halo dayının uzattığı tabakadan bir tütün sardı içti. Bu arada yine Sarıbıyık'ın lâfı geçti, amma Halo dayı fazla durmadı üzerinde. Karanlık iyice bastıktan sonra Durmuş çekti gitti... Baba oğul yine yalnız kalmışlardı.

Halo dayı:

— Sarıbıyyık'dan hepsi de gıcık alıyorlar, dedi.

— Durmuş çok eyi bi gardaş buba, dedi İdiris.

— Eyi oğlan... Amma niye gıcık alıyorlar ki Sarıbıyyık'dan, ağa onu gomuş başımıza, demek ki baş. Gıcık almıya mahal yok ki. Herif bize ev verdi, sona iş verdi... Neyse... Öylen ne yidiniz?

— Et yidik...

— Âfiyet ossun... Bahalı mı?

— Bilmem... Bana verdiğin parayı verdim, na üsdüne bunu verdiler...

Cebindeki bozuklukları babasına gösterdi. Sonra kalktı, kaşıkları suyla yıkadı, pilâv kutusunun içine daldırdı, başka bir teneke parçasını da örttü üzerine, geldi yorganının üzerine oturdu. Çarıklarını çıkardı, ayak parmaklarını yün çorabının içinde oynattı, altındaki yorganı düzeltti, üstünü yana doğru çekti, sanki bir deliğe giriyormuş gibi, yorganın içine süzüldü.

Halo dayı da öbür yana geçti, aynı hareketleri yaptı, o da sanki bir köstebek gibi girdi yorganının içine. Baba oğul, yattıkları yerden bir zaman biribirlerine baktılar. Halo dayı gülümsedi, İdiris sırıttı. Halo dayı:

— Özgedin mi ananı? diye sordu oğluna.

İdiris:

— Heye dedi.

Aslında Halo dayı özlemişti İmamgızı'nı. Çocuklar ufakken, sırtsırta yatarlardı soğuk kış gecelerinde tandır yorganının altında. Hele sabaha karşı, yorganın içi iyice soğuduğu zaman, daha çok sokulurlardı biribirlerine. Bazan elele de tutarlar, öyle uyurlardı. Sonra kızlar büyüyünce yatmanın da tadı kalmamıştı. Aralarında mutlaka kızlardan biri olurdu. Ama yine de Halo dayı, İmamgızı'nın ayaklarını tanırdı. Çünkü, buz gibi soğuk olurdu karısının ayakları. Yorganın içinde ayağını şöyle bir gezdirdiğinde, soğuk bir et parçasına çarptı mıydı, belliydi ki bu İmamgızı'nın ayağıydı. Ondan sonra bastırırdı ayağıyla boyuna o ayağı... İmamgızı da, hayatından memnun, Halo'nun ısıttığı ayağına karşılık, içinden ılık bir şeylerin akıp gittiğini hissederdi. Sonra kızlar gelin olmuşlardı. Ardından da oğlan askere gidince, yine ilk evlendikleri zaman gibi, yorganın içinde yanyana yatmaya başladılar. Çoğu zaman sırtsırta yatarlardı amma, bazıları, gecenin bilinmez bir kuvveti, iki ihtiyarı dürter, yüzlerini biribirine çevirtirdi. Gençliğin alışkanlığı olacak, yine eller biribirini bulur, İmamgızı'nın başı Halo dayının sakallarının içine gömülürdü... Her zaman olduğu gibi aynı şeyleri söylerdi o anda Halo dayı:

— Uyusun benim guzubaş, uyusun...

Bir gün de tandırı devirmişlerdi... O gelince aklına, gülümsedi... İdiris, babasının kendine gülümsediğini sanarak sırıttı...

— Yaa oğul, dedi Halo dayı, köve varınca ağnadacak çok şey olacak.

— Heye buba... Isdanbıl bi tevatür...

— Şu Isdanbıl var ya oğul, bana iki öküzümü bi verirse, çok sevecem vallaha, çok...

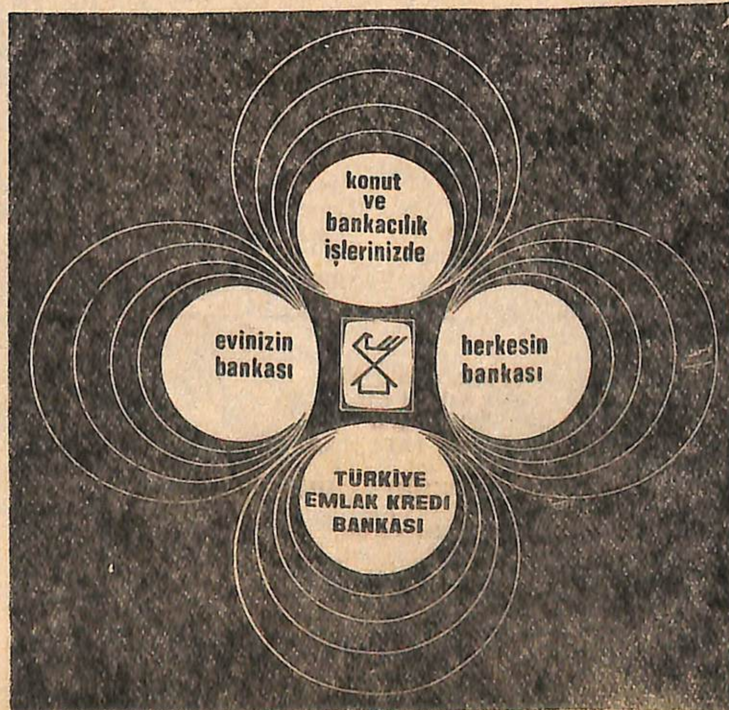
İdiris, babasının gözlerinin içine bakarak, içinden geçirdi:

«Isdanbıl heç sevilmiyecek gibi mi? Avrat bazarı bilene varmış... Hafdaya böğün... Evet hafdaya böğün... Eee Allahım, İdiris gulun hafdaya böğün ganat dakacak, uçacak ki uçacak... Lan eyi ki bu Durmuş'nan ehbap olduk be...»

(Devamı var)

(Basın: 60686 - A - 21458 — 107)

(Basın : 60848 - A - 20167 — 106)

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3, İstanbul
Telefon : 22 18 11

Fiyatı: 150 kuruş.

İLÂN FİYATI : Kapak içi, santimi 35 lira, iç sayfalar 45 lira.

ARANIYOR

Bulana:

10.000 Lira

Yediden yetmişe hepinizin seve seve katılacağı yepyeni bir yarışmaya başlamış bulunuyoruz:

ARANIYOR

«ARANIYOR» yarışmasını her hafta merakla izleyecek, gülecek, düşünecek ve

10.000 Lira

kazanabileceksiniz.

Bu yepyeni yarışmamızın konusuna gelince: Her hafta Akbaba'nın arka kapağında beş renkli resimli, yazılı, bulmacalı konu ile bir de «ARANIYOR» kuponu yayımlanacaktır.

Bu renkli, resimli, yazılı, bulmacalı konuda daima bir şey (örneğin, katil) veya şeyler (örneğin, suçlular) ARANIYOR olacak ve sizler de bulmaya çalışacaksınız. Cevabınızı bir kâğıda yazacak, isminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra «ARANIYOR» kuponunu keserek bir zarfa koyacak,

AKBABA Dergisi
Yarışma Servisi
Divanyolu — İSTANBUL

adresine yollayacaksınız.

«ARANIYOR» kuponunu kesip göndermeyenler, doğru cevap verseler dahi yarışmaya katılamıyacaktır.

Yarışmamız onüç sayı sürecek ve her hafta değişik konulu bulmaca ile bir de «ARANIYOR» kuponu yayımlanacaktır.

Okurlarımız cevaplarını bir kâğıda yazıp, bir «ARANIYOR» kuponu ile yarışmaya katılacakları gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla «ARANIYOR» kuponu gönderenler fazla kur'a hakkı elde edeceklerdir.

Onüç sayı sürecek yarışma sonunda doğru cevap veren okurlarımız arasında noter huzurunda kur'a çekilecek, «ARANIYOR» yarışmasının onüçüne de doğru cevap veren

10.000 Lira

kazanacaktır.

Ayrıca 12, 11, 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 doğru cevap veren okurlarımız da çeşitli para ikramiyeleri kazanacaklardır.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz.

(Basın: 60686 - A - 21458 — 107)

Ne parası?

Ölüm döşeğindeki karısına son görevini yerine getirmeye çalışan işçi, getirdiği doktora:

— Hastayı size teslim ediyorum doktor, dedi. İşte şu çekmecede topu topu beş sterlinim var. Karımı iyileştirseniz de, öldürseniz de o para sizindir!

Doktor tedaviyi üstüne aldı ama bir kaç gün sonra kadıncağız öldü!

— Ne yapalım, dedi kocasına, kaderin önüne geçilmez. Ben elimden geleni yaptım.

— Sağolun doktor, dedi adam. Nasıl çırpındığınızı gözlerimle gördüm.

— Eveet, şimdi şu çekmecedeki para konusuna gelelim. Ne zaman vereceksiniz?

Adam hayretle sordu:

— Neyi?...

— Sonuç alındıktan sonra çekmecedeki beş sterlinin bana ödeneceğini söylememiş miydiniz?

— «Öldürseniz de, iyileştirseniz de bu para sizindir» demiştim. Karımı iyileştirdiniz mi?

— Hayır.

— Öldürdünüz mü?

— Yoo, ben bir şey yapmadım. Eceliyle vefat etti.

— Tamam. Yapmadığınız bir işin parasını neden vereyim?

Yazısız

Muayene

Bitkin bir durumda muayenehaneye giren kadın:

— İyi ki sizi bulabildim doktor, dedi. Baş ağrısından ölüyorum!

Ciddiyetle yerinden kalktı doktor:

— Soyununuz ve şu divana uzanınız madam. Sizi hemen muayene etmem gerekiyor!

— Ne kızıyorsun ayol? Hastabakıcıyı muayene ediyorum!..

Pazarlık

Eczaneye giden İskoçyalı:

— Diş fırçası tamir ediyor musunuz? diye sordu.

— Ederiz, dedi eczacı. Fakat tamire vereceğiniz parayla yeni bir fırça alsanız daha iyi.

— Neden?

— Yenisiyle, tamir masrafı arasında bir kaç peniden çok fark yoktur da, ondan.

— Olsun. Fark var ya, kâr kârdır. Kaça çıkar dersiniz?

— Yenisi, 12 peni, tamiri 10 peni. Tamir ettirecekseniz fırçayı bırakın, yarın alırsınız.

— Bırakayım ama, kendi başıma karar veremem, dedi İskoçyalı. Yönetim Kuruluna danışmam gerek. Zira bu gördüğünüz, bizim kulübün diş fırçasıdır!

★ ★

— Ben de şimdi bayanın vesikalık fotoğrafını çekecektim!..

Adam olacak çocuk

Bir İngiliz'le İtalyan konuşuyorlardı:

— Biz, bir çocuğun büyüyünce ne olacağını anlamak için, emeklemeye başladığı sıralarda önüne bir altın lirayla, bir oyuncak vapur koyarız, dedi İngiliz. Çocuk parayı alırsa maliyeci; vapuru alırsa asker olacak demektir.

— Biz de öyle yaparız, dedi İtalyan. Bebeği yatırır, karnına basarız. Çocuk bağırırsa tenor; altını ıslatırsa asker olacak demektir!

Aksilik

Her akşam iş dönüşü, köşebaşında avuç açan köpekli âmâ dilencinin avucuna bir yirmibeşlik bırakmayı alışkanlık haline getiren adam, değişikliği görünce sordu:

— Görüyorsunuz ve artık bir köpeğin yardımına ihtiyaç duymuyorsunuz öyle mi?

— Ne yaparsınız, diye cevap verdi dilenci. Gözlerim gene açılmazdı ama, köpeği kaybettim, onu arıyorum!

Yazısız

Yardım

Sınavı kazanan genç dansöz mutluluktan yerinde duramıyordu. Tenha saatlerini yaşayan garda hem banliyö trenini bekliyor, hem kendi kendine en son çıkan dans figürlerini yapıyordu.

Bekleme salonunun tahta sıralarında oturmuş, genç kızın hareketlerini dikkatle izleyen yaşlı bir kadın dayanamadı sonunda. Yerinden kalktı, kıza yaklaştı, kulağına:

— Buranın yabancısısınız galiba, dedi. Şu koridoru dümdüz geçiniz, tuvaleti salonun çıkışında göreceksiniz!

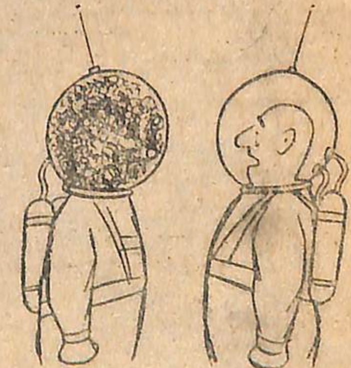
Bir tablonun doğuşu

Yıl, 1500... Portresini yaptırmak için kendisine başvuran genç kıza:

— Yapamam, dedi ressam. Çok işim var.

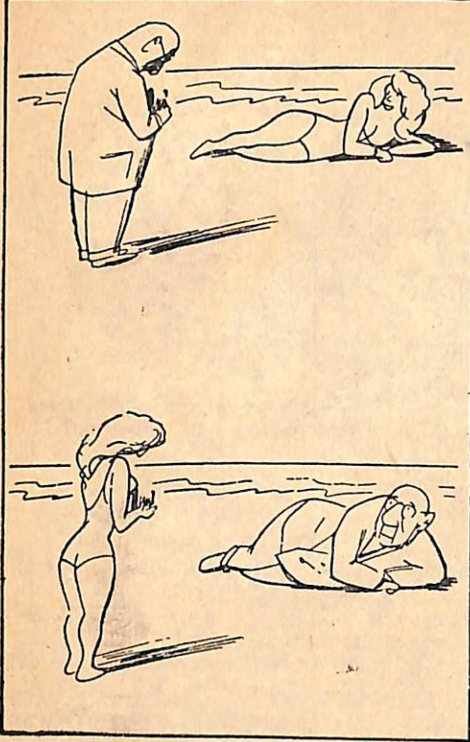
Fakat kızın üzgün bir gülümsemeyle renk değiştiren yanaklarından iki damla gözyaşının süzüldüğünü görünce:

— Dur, sana bir yardımda bulunayım, dedi. Buradan dümdüz yürü, avlunun sonunda Leonardo adında bir ressam göreceksiniz. Git, selâmımı söyle, partreni yaptır. Ve artık ağlama, olur mu Mona Lisa?

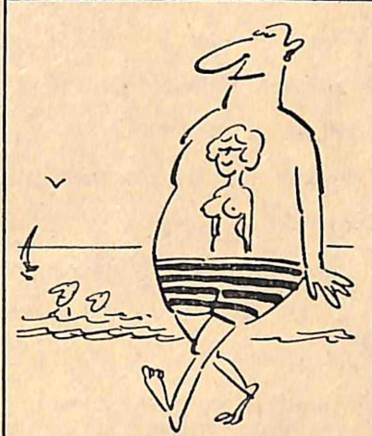

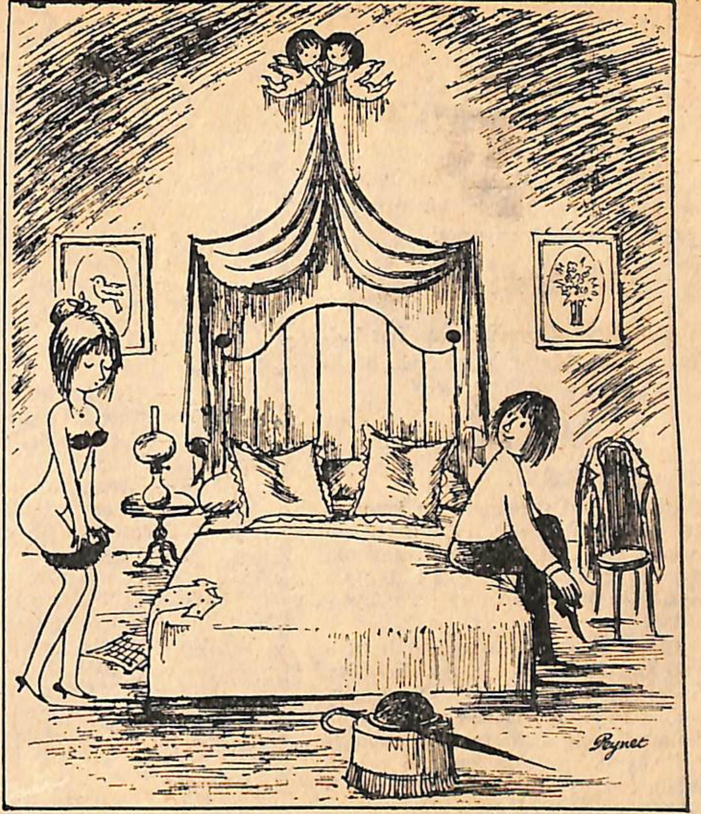
— Çok sigara içiyorsun, biraz azalt!..

Dünya Karikatürleri

YAZISIZ

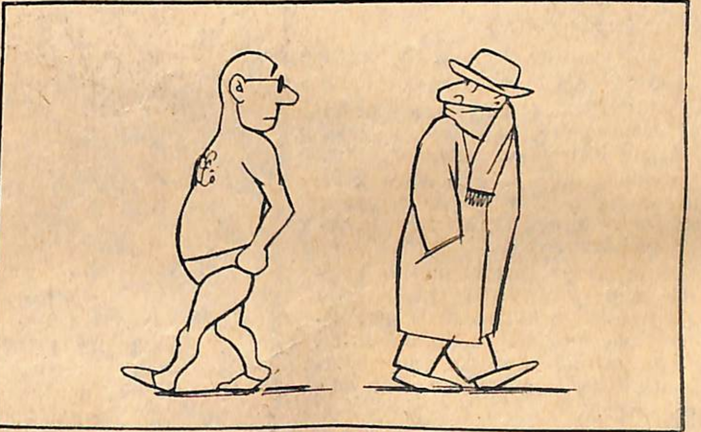
-"MUTLULUK" BUDUR İŞTE SEVGİLİM!..

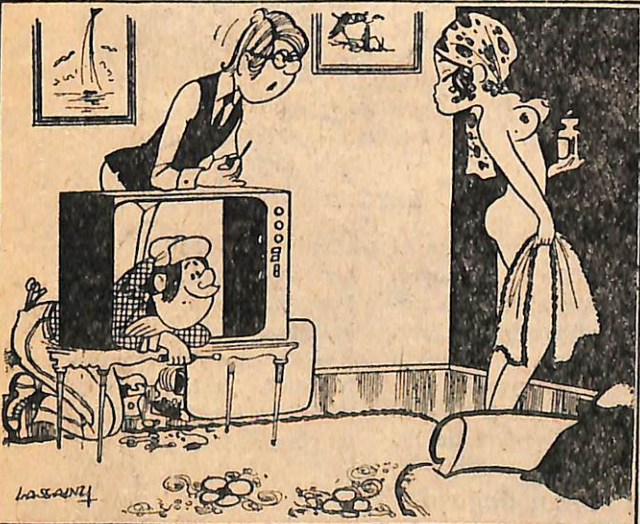
YAZISIZ

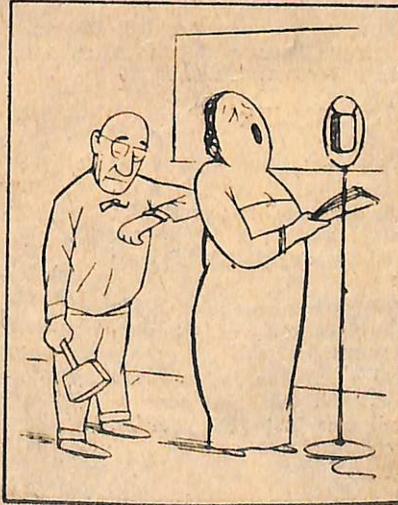
YAZISIZ

YAZISIZ

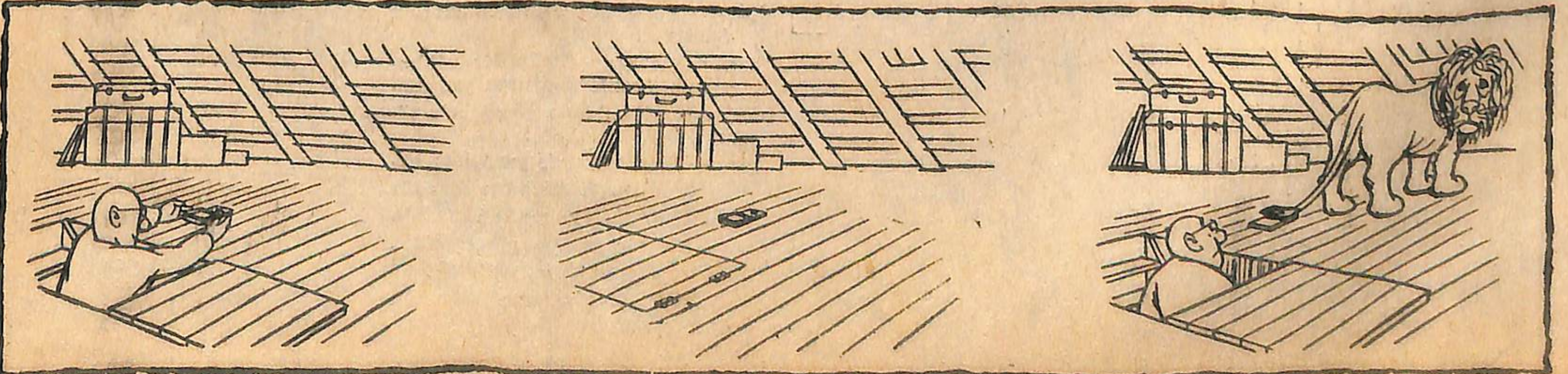
-NE PROGRAMI BE! GÖZLÜKLERİNİ TAK DA ÖYLE BAK!..

YAZISIZ

-AAA, BAK!.. KORKULUK GİDİYOR!..

YAZISIZ

HER ŞAMPUAN SAÇI TEMİZLER AMA ...

puan saç diplerindeki mantar ve bakterilerin üremesine, böylece saçın kepeklenmesine engel olur.

puan saçı ve saç derisini besleyen yağ tabakasını korur, saça canlılık, parlaklık ve yumuşaklık kazandırır.

puan saçın kurumasını, kırılmasını ve dökülmesini önler.

puan saçtaki statik elektriği ortadan kaldırır, saçın uçuşmasına, düğümlenmesine engel olur, kolay taranmasını sağlar.

puan LANOLİNLİ, ANTİSTATİK ANTİBAKTERİYEL BOL KÖPÜKLÜ KONSANTRE BİR ŞAMPUANDIR.

saçınızı
puan ile
koruyunuz

(Radar Reklâm : 923 — 108)

Akbaba

ARANIYOR

BULANA 10.000 LİRA

KUPON No 7

Polise (VUR) emri verilmişti. çünkü: azılı kâtili sağ olarak ele geçirmeğe imkan yoktu... kâtili vuran polise ödül verilecek, taltif edilecekti. Her polis kâtili vurmak için özel bir çaba harcıyordu... Tabancalar patlamış kâtil vurulmuştu... kâtili kim vurdu ?.. Kâtil nerede? nereye gitmiş olabilir?..

